

Tengernek Csillaga

Mária korszakának lapja

2020. jan.–febr.
XXV/1. szám

Ára: 350,- Ft

Torbágy, kegykép

Uram, köszönöm Neked

*Uram, köszönöm Neked az ajándékba kapott éveket és évtizedeket.
Köszönöm az életem minden eredményét, amivel megörvendeztetted
és minden kudarcát, amivel a korlátaimra figyelmeztetted.
Köszönöm a családtagjaimat, akik elviselnek, akik mellettem állnak
és szeretnek. Uram, kérlek, bocsásd meg, amit rosszul tettem,
és amit elmulasztottam. Köszönöm, hogy Te nem méggy nyugdíjba,
hanem ma is mindent megteszel az üdvösségemért.
Uram, adj nekem hálás szívet, hogy mindig észrevegyem:
több okom van a hála, mint a panaszra. Ments meg az irigységtől, elé-
gedetlenségtől, nyugtalanságtól, a mindent-tudás látszatától
és a mindent-jobban-tudás hazugságától, a gyanútól, hogy
valaki mindig bántani akar. Ments meg a közönytől, a házsártos,
barátságtalan viselkedéstől, az örökös zsörtölődéstől, a rút önzéstől,
a mindent elborító keserűségtől és
a hiábavalóság nyomasztó érzésétől.
Uram, adj erőt, hogy békésen hordjam az öregkor terheit,
humorral fogadjam a feledékenységek jeleit, erőtlenségemet,
érezkerveim tompulását, testi-szellemi erőm hanyatlását.
Uram, adj bölcs szívet, hogy meg ne feledkezzem a végről itt,
és a kezdetről odaát.
Kérlek, adj kedvet a munkához, amit még elvégezhetek.
Tégy hasznossá, hogy ne érezzem csak tehernek magamat és
adj alázatot, hogy belássam, hogy egyre inkább másokra szorulok.
Adj kedvet az imádsághoz, a Veled való beszélgetéshez.
Adj világosságot, hogy jól lássam magam, és jól lássak másokat is.
Adj jó kedvet és nyitottságot, hogy még mindig tudjak befogadni és
adj szeretetet, hogy ne csak panaszkodjak mások hidegsége miatt,
hanem árásszam a szereteted melegét.
Uram, maradj az, aki mindig is voltál: a megbocsátó Édesatyám.
Ez indítson arra, hogy én is tudjak megbocsátani.
Ne engeddd, hogy valaha is fáradt legyek a köszönet-mondáshoz.
Ne engeddd, hogy valaha is abbahagyjam a dicséretedet.
Tartsd meg és növeld a hitemet. Szólj Uram, még hallja a Te szolgád!
(Szent II. János Pál pápa imája)*

Spirituális támogatók: P. Jáki Teodóz OSB., Katona István, P. Kovács Ervin Gellért OPraem,
Regőczy István és Török József

Tartalomjegyzék

Szűz Mária az Újszövetségben (8.)	1
A pán-amazóniai színódussal szemben figyelmeztetik bíborostársaikat a dubia bíborosok	9
Böjt és ima a pán-amazóniai színódusért.....	10
Müller bíboros a pán-amazóniai színódusról és a Földanya-szobrok kihajtásáról	20
Pán-amazóniai színódus zárószavazása: nős papok, női diakónusok.....	21
A bíboros helyteleníti az amazóniai színódus pogány rituáléját.....	22
A botrány és a megosztottság színódusa	24
A Katolikus Egyház elveszítette a Szent iránti érzékét	27
Miért nem asszimilálódnak a mohamedánok?	39
Tévelygő bárányok.....	42
Az Eucharisztikus Világkongresszusra készülve	
Noé bárkája.....	44
Mária-kegyhelyek	
Torbágy.....	47
Mária kicsinyei	
A nagy irgalmasság.....	48
Rózsafüzér	
Rózsafüzér és keresztút	51

A Szerkesztőség címe:

1539 Budapest, Postafiók 638.

Internet: www.tengernekcstillaga.hu

E-mail: info@tengernekcstillaga.hu

A lappal kapcsolatos bármilyen észrevétellel,
javaslattal forduljon a lap szerkesztőségéhez!

Felelős szerkesztő: Jánossy Gábor

Készült a Co-Print Kft. nyomdájában,
www.co-print.hu

Felelős vezető: Gebauer Gergő

A hátsó borítón: Milna, Horvátország

A *Tengernek Csillaga* folyóirat megrendelhető
a Stella Maris Alapítvány postafiók címén, il-
letve e-mailen és megvásárolható a templo-
mokban vagy Budapest V., Ferenciek terén.

Kéziratokat nem őrzünk meg és nem kül-
dünk vissza.

Kiadja a Stella Maris Alapítvány

A Stella Maris Alapítvány
bankszámlaszáma: K&H Bank
10200885-32621031-00000000
ISSN szám: 1416-8243

Szűz Mária az Újszövetségben (8.)

III. Mária látogatása Erzsébetnél

Mária hálaéneke: Magnificat

Szűz Mária Gábor angyaltól tudta meg, hogy ő Isten anyja. Utána elstietett a szintén nagy kegyelemben részesülő rokonához, szent Erzsébethez, akire hosszú magtalanlansága után és idős kora ellenére anyai örömök vártak. Mária látogatásával a Szentlélek kegyelmét viszi az egész rokoni háznak. Szent Erzsébet isteni sugallatból felismeri Máriában Istennek anyját. A Szűzanya már nem tudja tovább visszafojtani érzéseit, nem tudja elrejteni Isten csodálatos kegyelmét. Öröme és boldogsága tör ki a lelkéből ebben a mélyértelmű, szépséges hálaénekekben. Tulajdonképpen dicsőítő imádság. Mária az Újszövetség első imádkozója, az igazi Orante, ahogyan a katakombák festményein imára tárt karokkal megörökítették az őskereszténység művészei. Hálateli szívvel köszöni meg az Úristennek jótéteményeit, amelyeket saját személyének, az istenfélő emberiségnek és a választott népnek juttatott.

„Magasztalja lelkem az Urat,
És ujjongjon szívem üdvözítő Istenemben.
Hiszen tekintetre méltatta alázatos szolgálóleányát:
Lám, mostantól fogva boldognak hirdet minden nemzedék.
Mily nagy dolgot művelt velem Ő, a Hatalmas és a Szent!
Irgalma az istenfélőkre száll nemzedékről nemzedékre.
Nagyszerű dolgokat művel karja erejével:
Szétszórja a szívük szándékában gőgösködőket.
Uralkodókat taszít le trónjukról, de fölemeli az alázatosakat.
Éhezőket tölt be minden jóval, de üres kézzel bocsátja el a gazdagokat.
Fölkarolja szolgálóját, Izraelt, s amint megígérte atyáinknak,
Nem feledi irgalmasságát Ábrahám és utódai iránt mindörökre.

(Lk 1, 47-55)

Mária nagyságának forrása Isten

Magasztalja lelkem az Urat... Mikor az angyal és Szent Erzsébet az ő nagyságát hirdetik, akkor Mária Istent dicsőítő énekbe kezd. Az Úristen nagyságát, hatalmát, mindenhatóságát dicsőíti. Nemcsak ajkával teszi ezt, szíve mélyéből kél ez a háladal. Szíve bőségből beszél ajaka. Ami szívében, az a száján. Ez az igazi Isten-dicséret, amikor a belső és a külső egymásra van hangolva. Így nem sülyedhet képmutatássá, üres külsőséggé.

Tekintetre méltatta alázatos szolgáló leányát... Mária szolgálónak nevezi magát az angyali üdvözlétkor. Most is annak vallja magát, így akarja elhárítani

magától Erzsébet dicséretét. Hiszen ő mindenre méltatlan. Önmagától valóban semmi sem. Minden nagyságát és kiváltságát Istentől kapta. Az angyal és Szent Erzsébet áldottabbnak mondotta őt minden asszonynál, Mária mégis kicsinységéről, érdemtelenységéről beszél. Igaz, öntudatában van kiválasztottságának, átérzi, hogy a megváltásra küldötti Messiás édesanyja: „Mily nagy dolgot művelt velem Ő, a Hatalmas és a Szent!” Tudja, hogy Isten őt annyira felemelte és kitüntette, hogy ezentúl minden nemzedék magasztalni fogja. De siet hozzáfűzni, hogy mindezt a mindenható Istennek köszönheti. Ez az igazi alázatosság. Elismerése a teremtményvoltunknak, a végességünknek, a gyarlóságunknak. Ezzel ugyan nem ellenkezik a tehetségnek és az értéknek öntudata, de ez nem tesz fennhéjázóvá, hanem a Teremtőtől való függőségnek és alárendeltségnek még nagyobb fokú elismerését és megvallását váltja ki. A népek Apostola tanítja: „Ki tesz téged másnál különbbé? Mid van, amit nem kaptál? Ha pedig kaptad, mit dicsekszel, mintha nem kaptad volna?” (1 Kor 4,7) Másik korintusi levelében pedig így folytatja: „Aki dicsekszik, az Úrban dicsekedjék. Nem az a megbízható, aki magát ajánlja, hanem akit Isten ajánl” (10,17-18). A világias lelkület talaján a kevélység, gőg, büszkeség és a másokat lenéző, lebecsülő fennhéjázás terem. Innét a sok sikertelenség és terméketlenség, mert a dolgok rendjét semmibevevő gőg nem sokra képes. Legfeljebb elkápráztató, de kártyavár módjára összeeső és léggömbhöz hasonlóan szétpukkadó értéktelen tettekre. Viszont az istenfélő, a vallásos lélek talajában elsősorban az alázatosság ver gyökeret. Ez a lélek humusza – az alázatosság latin neve ebből a szóból származik – ebből a televény földből hajtanak ki az érdemszerző cselekedetek. „Isten – tanítja Szent Jakab – a kevélyeknek ellenáll, az alázatosoknak pedig kegyelmet ad” (Jak 4,6).

Mária a keresztény tökéletesség megszemélyesítője.

Máriának kevés szavát jegyezte fel a Szentírás. De abban, ami reánk maradt, egész lelkisége feltárul előttünk. Az angyali üdvözléskor és háladalában az Úr alázatos, szegény szolgálóleányának nevezi önmagát. Ez is lelkületének legmélyére világít.

Az Úr „szolgája”, „szolgálóleánya” az ószövetségi lelkiség jellegzetes kifejezője. A Jahweben való hitnek, bizakodó és szerető ráhagyatkozásnak, az Istennek való teljes átadásnak, önmagát az Úr tulajdonának elismerő lelkületnek ismertetője. A „szegénység-alacsonyság” szintén ószövetségi vallásos tartalmú kifejezés. Különösen a zsoltároknak tűnik elő igazi jelentése. Így pl. a 33-ik zsoltár „szegény”-nek éneke, aki Istent keresi, hozzá menekül, az Úr szolgája, igaz ember, stb. A 36-ik zsoltár szerint az Úrban bizakodók, az alázatosak és igazak öröklék az ígéret földjét, míg az Úr a tőle elszakadt, felfu-

valkodott és rátarti, a vagyont életcélnak tekintő embereket eltaszítja magától. Izaiásnál (49, 13) maga a választott nép az „Úr szegénye”, akit a 149. zsoltár szerint az Úr nagyon kedvel.

Krisztus hegyi beszédében ezt a lelkületet állítja oda a keresztény tökéletesség lényegének foglalatául: boldogok a lélekben szegények, a szelídek, az irgalmasok, a tisztaszívűek, akik éheznek és szomjaznak az igazságot. Lagrange mutatott rá a hegyi beszéd és a Szűzanya lelkületének rokonságára. Ezt az összefüggést kifejezetten vallja A. Asmussen, a protestáns hittudós, Maria, die Mutter Gottes (Stuttgart, 1950) című művében.

Mária, Izrael lelkiségének tökéletes megszemélyesítője, valóban az Úr „szolgálóleánya és szegénye”. Ezért az Úr kedveltje is, benne teljesebb Izrael messiási vágyakozása: „Harmatozzatok egek, teremje a föld a szabadítót és az igazságot” (Iz 54,8), hiszen ő maga vallja: „mily nagy dolgot művelt velem Ő, a Hatalmas és a Szent!” Mária lett a várva-várt Szabadító és Igazság édesanyja. Amikor tehát Krisztus a nyolc boldogságban a keresztény lelkiség ideálját meghirdeti, akkor nem valami elvont tantételt tanít, hanem azt a keresztény tökéletességet, amelynek Mária maradéknélküli megtestesítője és vonzó példaképe.

Máriás-lelkület a Messiás-ország szellemisége

A Boldogságos Szűz háladalának első részében mélységes alázatosságáról tesz tanúságot. Ez lelkületének egyik alapvető tulajdonsága. A továbbiakban magasztalja az Úristen irgalmát és szeretetét, amely az egész emberiség életében megnyilvánul. Mária itt két embercsoportot helyez szembe: a gőgöket, uralkodókat, gazdagokat és az istenfélőket, alázatosakat, éhezőket. Nem mintha minden uralkodó és gazdag ember istentelen lenne, hiszen aki hatalmát és pénzét Isten akarata és törvénye szerint használja, az lélekben engedelmes és szegény. A Szűzanya itt az önerejében elbizakodott hatalmas és gazdag ember-ről beszél. Ezeket az Isten elveti. Míg a Benne bizakodó, lelkében alázatos és szegény emberek megkapják és élvezik a Messiás-ország áldásait és javait. Az istenország értékmérője merőben más mint a világ értékhierarchiája. Itt nem egyszer csak a külső számít, míg a Messiás országában a belsőn van a hangsúly. Izrael története különösen gazdag ennek bizonyító példáiban. Alázatos, névtelen férfiak és nők sokszor hozták helyre Isten erejében azt, amit rátarti és önhitt hatalmasok elrontottak. Mária Erzsébethez menet átment Esdrelon síkságán, Samaria és Juda hegységein. Népe történetének sok és nevezetes helye került szembe elé, amelyek benne felelevenítették a régi idők eseményeit, a népe javára történt isteni segítséget és közbelépést. Láthatta Betulia várát, ahol Judit Holofernesz felett győzedelmeskedett. Láthatta Gedeon győzelmé-

nek helyét, ahol maroknyi hadával legyőzte az Amalekiták seregét. Elvezetett útja Kármel hegyénél, ahol Illés próféta Baál 500 papjával szemben bizonyította be Isten csodás erejét. Elmélkedhetett eleget az úton Isten nagyszerű tetteiről, amellyel elhalmozta választott népét. S gondolt önmagára is, hiszen legutóbb éppen őbenne mutatta meg hatalma fenséges erejét.

Az ének harmadik részében a Szűzanya az Úristen hűségére emlékezik: Isten megtartotta Ábrahámnak, Izsáknak, Jákobnak tett ígérését. A Megváltó Izrael népében testesült meg, közvetlenül neki hozta az üdvösséget és általa az összes népeknek.

Mária jártassága a Szentírásban

Többször előkerül a kérdés: mennyire ismerte a Szűzanya az ószövetségi Szentírást, mennyire volt járatos népe ősi történelmében. Háladala sok tekintetben választ ad erre a kérdésre. A zsidóknak sajátsága volt, hogy érzéseiket különleges helyzetekben Istent magasztaló énekekben fejezzék ki. Ebben a tekintetben híres Anna éneke (Királyok 1. könyve II. 1-10), aki hosszú magtalanság után kapta gyermekét, Sámuel. Amikor a templomban bemutatja őt az Úrnak, hálaének fakad szívéből. Jabel Sisara felett való győzelme után Deborah hosszú dallal hálálkodik az Úrnak (Bírák könyve 51-32). Judit Holofernesz legyőzése után szintén háladalt énekel az Istennek, aki nem hagyja el a benne bizakodókat (Judit könyve 13,17-21). A Magnificat ugyanilyen hálaének. Nem előre kidolgozott, „hivatalos” hálaadás, hanem a Mindenható irgalmát és kegyességét mélységesen átélő lélek örömeinek és hálaérzelmeinek kitörése, visszafojthatatlan boldogságának megnyilvánulása. Ezeknek az énekeknek gondolatai, képei, kifejezései az ószövetségi szent könyvek ihletését tükrözik. Mária háladalában is minden versben könnyű észrevenni az Ószövetség szent könyveinek hatását. Ebből látható, hogy a Szűzanya lelkében milyen elevenen élt a Szentírás szava. A háladal a szent könyvek stílusában fakadt fel szívéből. De mégsem lesznek ezek egyszerű mozaikdarabok ajkán, nála új jelentőséget kapnak. Szavaiban együtt van a régi nemzedék hite, reménye és a jelen boldog valósága: az Isten velünk beteljesülése. Ezt a velünk és köztünk élő Istent az Anyaszentegyház a papi zsolozsmában naponként Mária hálaénekével dicsőíti, így nem hal el soha a földön a megváltás Mária ajkán született háladala.

A Mária-tisztelet

Legelőször az isteni követ, Gábor angyal hódolt a Szűzanya előtt. Utána Szent Erzsébet következett a Mária-tiszteletben. Utánuk és nyomukban pedig vég nélkül minden nemzedék, ahogy a Szűzanya ezt megjövendölte hálaénekében:

„Lám, mostantól fogva boldognak hirdet minden nemzedék”. Honnét tudhatta Mária a jövő nemzedék kultuszáról, hogyan ismerhette a jövőt? Csakis Isten különleges kinyilatkoztatásából. Ha pedig ezt maga az Isten adta tudtára, abból az következik, hogy a Mária-tisztelet az Úr akarata, s ennek a legfelsőbb akaratnak teszünk eleget, ha a Mária-tiszteletből mi is kivesszük részünket. Ezzel kapcsolatban alkalmasnak gondolom, ha részletesebben kitérek a Mária-tisztelet egész kérdéskörére.

Elsősorban a Mária-tisztelet hittani alapját kell tisztáznunk. Ez annál inkább fontos, mert nemcsak a protestánsok, de még a katolikusok közül is többen túlzást látnak az Egyház Mária-kultuszában, a Boldogságos Szűz hivatását és szerepét nagyon alábecsülik és a Máriáról szóló mai tanítást az Apostolok korának hitétől eltérőnek bélyegzik. Mária személye dogmatikus jelentőségének megismerésére leghelyesebb út a tanító Egyház vezetése mellett a kinyilatkoztatás tanulmányozása, ahogyan fejtegetéseinkben mi is tesszük. Így válik előtünk világossá, hogy az Úristen kinek teremtette a Szűzanyát. Az eddigiekből és a következőkből láthatjuk, hogy a Mindenható Szűz Máriát az emberiség megváltására megtestesülő Fiának, a Messiásnak anyjává választotta ki. Ezért ő Krisztus után Istennek első gondolata. Istenanyaságához illően halmozta el őt az Úr kegyelmének gazdagságával és különböző kiváltságokkal: mivel Istenanya, azért szeplőtelenül fogantatott, azért mindenkor tiszta Szűz, azért testében is romlatlan, azaz mennyekbe felvett. Mert a megváltó Isten anyja, azért Társmegváltó, azért a kegyelem kincstárosa, mindnyájunk anyja, a világ Királynője. Mária tehát a teremtés remekműve, a Szentháromság rokona, az Újszövetségben megvalósuló isteni üdvrend egyik főszereplője.

Mindebből következik, hogy a Mária-tisztelet a katolikus vallás szerves része. Mivel a Szűzanya Krisztussal sorsközösségben a megtestesülésben és a megváltásban központi szerepet játszik, az ő tisztelete nem lehet csupán másodrendű, vagy mellékes, csupán egyéni áhítat tárgya vagy külső jámborság gyakorlata. Mária helye mindig Jézus mellett van. Ebből joggal következtetjük, hogy így kell lenni a tiszteletükben is. Kettőjüket elválasztani széttröszölését jelentené annak, amit Isten egynek akart. „A Mária-tisztelet a kereszténység alapvető része” — tanítja XII. Piusz pápa 1947. október 12-én az argentin nemzeti Mária-kongresszushoz intézett szövegében. Egyik nagy főpapunk így ír: „Ha valaki csak kissé is aggodalomban volna a Mária-tisztelet felől, megnyugtatom: csak azt tesszük a Mária-tisztelettel, amit Jézus Krisztus tett és tanusított Máriával szemben. Jézus szeretve tisztelte Máriát, engedelmeskedett neki és bekapcsolta üdvösségünk legfőbb mozzanataiba... Mária a názáreti háztól a kősziklasírig vett annyira részt a megváltásban, közreműködött annyira az üdvösség nagy művében, és másrészt ennek az üdvösségnek van akkora köze a kereszténységhez, hogy Máriát nem

lehet kizárni a kereszténységből a Megváltó megsértése nélkül. A Fiát imádni, az anyát ellenben nem tisztelni, lehetetlen. Máriát nem tisztelő gondolatainkat lehetetlen összeegyeztetni Isten imáadására irányuló gondolatainkkal”. Már pedig, ha a Mária-tisztelet a katolikus vallás szerves része, akkor nyilvánvaló szükségessége és kikerülhetlensége is.

A Szűzanya hivatása egyedülálló, kiváltsága megközelíthetetlen. Következésképpen a Mária-tisztelet mértéke is felülmúlja azok tiszteletének mértékét. Méltósága határozza meg tiszteletének fokát. A Boldogságos Szűz minden angyalt és szentet megelőző egyedülálló méltóságával és hivatásával – az isteni kinnyilatkoztatásból így olvassa ezt ki az Egyház — ezért a tiszteletben is megelőzi őket. Az Egyház hyperdulia-nak, azaz magasabbrendű tiszteletnek nevezi ezt, ami a Szűzanyának kijár. Imádás egyedül csak Istent illeti. Máriát nem istenítjük, ő nem istennő. Ennélfogva a hyperdulia nem hasonlítható az imáadáshoz, viszont messze felülmúlja a szenteket megillető tisztelet fokát.

A mondottakból egészen világos, hogy mi a Szűzanyát nem helyezzük egyvonalba az Úristennel, s különösen nem szorítja háttérbe a Mária-tisztelet az Isten imáadását. Mégis protestáns testvéreink azzal vádolnak bennünket, — s ezt Mária testi-lelki mennybevételének hittétellé való kimondásakor különös élességgel fogalmazták meg — hogy mi katolikusok szem elől tévesztjük az Úristent, Jézus Krisztust. A katekizmust ismerő katolikus ember jól tudja, hogy bár a Szűzanyát a legtökéletesebb teremtménynek tartjuk, ő mégsem foglalja el Isten helyét, hanem teremtmény marad. De az üdvrendben Istentől kapott egyedülálló szerepének felismerése arra kötelez, hogy Máriát különleges tisztelettel övezzük. A Mária-tisztelet nem cél, hanem út: *per Mariam ad Jesum!* „Az igazi Máriatisztelet, mondjuk a jó keresztény és katolikus ember Mária-tisztelete lényegében arra törekszik, hogy Mária vezetésével Krisztussal egyesüljön” mondta a Szentatya Montforti Grignon Lajos szentté avatásakor. Ugyancsak XII Piusz pápa a milánói Mária-hét résztvevőikhez helyettes államtitkára útján intézett levelében így jelöli meg a Mária-tisztelet célját: „A Mária-tisztelet nem öncélú, hanem a *per Mariam ad Jesum* hagyományos formának megfelelően eszköz, amelynek lényegében az a rendeltetése, hogy a lelkeket Krisztushoz és így az Atyához kapcsolja”. A Mária-tisztelet tehát az ő gondviselészerű „Krisztushoz vezető út” szerepében nem merülhet ki pusztán külső gyakorlatokban vagy fölszínes jámborságban, hanem buzgó és öntudatos keresztény élet forrásának kell lennie. Prohászka is ezt vallja: „Amily mértékben lesz a Boldogságos Szűz Mária népünk királynője, azon mértékben virágzik ki a kereszténység s az Úr Jézus iránti szeretet”. A Mária-tisztelet szükségképpen — amint már a Bevezetésben is említettük — önreformot jelent. Bűneink, gyarlóságaink és hibáink állandó gyomlálását, vagyis javulást, lelki tisztulást. A jó útján való állhatatos

megmaradást, állandó nemesülést, igazi katolikus keresztény emberré válást. És mit jelent katolikus kereszténynek lenni, ha nem Krisztus követését. Márián keresztül nem kanyarral, kitérővel, kerülővel jutunk el Krisztushoz, hanem ő a Krisztushoz vezető legbiztosabb és legegyszerűsebb út!

Hogy az Egyház mennyire vigyáz a Mária-tisztelet tisztaságára, igazolja többek között az a megfontolt és bölcs óvatosság, amelyet a Mária-jelenések kivizsgálásánál tanúsít. Így volt az a lourdesi jelenés esetében, a fatimainál, trefontaneinél, minden esetben. Ennek egy értékes okmánya a győri megyéspüspök 1745. november 17-én kelt rendelkezése, amely mutatja, hogy Koptik Odó dömölki bencés apát nagy-máriazellí kegyesobrának másával kapcsolatos csodákban milyen gondos vizsgálat folyt le: „A pásztori gondosság és éberség, amelyet az Úr Főpásztor kötelességnek vállainkra rakott, szakadatlanul ösztönöz bennünket arra, hogy a lelkekben reánk bízott népek elméjéből az igaztól eltérő és talán könnyelmű hiszékenységre való vélekedéseket gyökerestül kitépjük, az igazi jámborságot a szívébe csepegtessük, az Isten és Anyja iránti készséges ájtatosságot fogyni ne engedjük, sőt ha csak lehet, élesszük és minden alkalmas úton-módon erősítsük... Azért elménkbe vettük, hogy azt a vitát, amely néhány hónappal ezelőtt perdömölki mezőn épült kápolnában folállított Mária szoborral támadt és azon sarkallik, csodáknak, ajándékoknak vagy gyógyításoknak kegyelmével tündöklék-e a szobor, eldöntjük és minden huza-vonának rendes hatalmunkkal véget vetünk. Ezért ezt az ügyet Szentszékünkhöz vittük, amelyen mi elnököltünk, alaposan megvizsgáltuk: meghallgattuk felőle a trentói zsinat kiváncsi szerint a magunk mellé rendelt teológusokat, valamint a minden gyanún felül álló tanuknak esküvel erősített vallomásait, s miután nyilvánvalóan kiderült, hogy Isten szentséges anyjának azon szobra, amivel a fogadalmuk teljesítése végett hozzámekülő férfiak és nők egyaránt az irgalmas szűz segítségével és pártfogásával sok minden bajuktól szabadulnak meg hamarosan, kegyelmeknek és gyógyulásoknak, sőt csodáknak rendkívüli fényével tündöklék; miután megbizonyult az is, hogy Isten, aki ajándékainak bőségéből ott oszt, ahol isteni Fölségének tetszik, azon a helyen a maga mindenhatóságának tetteivel nyilatkozott meg s mivel mindez általánosan ismert és törvényes vizsgálatok szerint bizonyos, ezt a Mária szobrot nemcsak kegyelemhozónak, hanem csodatevőnek is kijelentjük és elismerjük és kimondjuk, hogy azon szobor a híveknek nyilvános tiszteletre nemcsak kitehető, de ki is teendő”.

Most már csak az van hátra, hogy a Mária-tisztelet módját és megnyilvánulásait körvonalazzuk. A mondottak alapján nyilvánvaló, hogy Mária-tiszteletünk nem fakadhat érdekből. Nem merülhet ki csupán kérdésben. A Szűzanya nem automata, aki egy „gombnyomásra”, egy Üdvözlégy elimádkozására megjelenik és segít. Akinek csak ennyiből áll a Mária-tisztelete, az tulajdonképpen még igen messze van az igazi Mária-tisztelettől. Továbbá nem fakadhat vak-

merő elbizakodottságból sem. Tévedne, aki pl. a skapuláre megszokott hordásából vagy bizonyos vallásgyakorlat gépszerű elisméltetéséből azt következtetné, hogy már mindent megtett Mária dicséretére és üdvössége biztosítására. A Mária-tisztelet nem „élet- s tűzbiztosítás”! Nem állhat meg csupán külsőséges formákhoz való ragaszkodásban, sem pusztán érzelmi jámborságban. Természetes, hogy a test-lélekből összetett embernél elengedhetetlen a külső megnyilvánulás, de ennek a belsőből kell fakadnia, a Szűzanya üdvtörténeti szerepének felismeréséből, vele való kapcsolatunk átéléséből: Isten után ő a legnagyobb és egyben mennyei édesanyánk. Ez, a biztos hittani alapon nyugvó Mária-tisztelet biztosan nem térhet a képmutatás, elbizakodottság, lélek nélküli külsőségesség és a babona. hamis vágányára. A Szűzanya helyes felismerésén alapuló tisztelet megtalálja a maga helyes és igazi megnyilvánulási formáját. A katolikus ember meggyőződéses és öntudatos vallási buzgósága, valamint a gyermeki szívből fakadó, bizalomteli és hűséges szeretet a sok lehetőség közül helyesen ki tudja választani azokat, amelyek lelkületének, igényeinek és az adott körülmények kívánalmainak legjobban megfelelnek. Eligazítónk ebben is a legfőbb egyházi tekintély. A nagy Mária-tisztelő Monttforti Grignon Lajos szenttéavatásán a már említett beszédében a Szentatya erre vonatkozólag a következőket állapítja meg: „A Mária-tiszteletnek formája és gyakorlata idő, hely vagy egyéni hajlam szerint változhatnak. A józan és biztos tanítás, az igazhitűség és a kultusz méltóságának határain belül, az Egyház gyermekeinek meghagyta a jogos mozgási szabadságot. Tudatában van különben annak, hogy a Boldogságos Szűz igazi és tökéletes tisztelete nincs úgy ezekhez a formákhoz kötve, hogy közülük bármelyik kizárólagos jogot követelhesen. Ezért hön óhajtjuk, hogy valamennyien a Mária-tisztelet különböző formáin túl, Szentünk értékes írásaiból és példájából azt emeljétek ki, ami Mária tiszteletének alapját alkotja: Mária hatalmas közbenjárásáról való szilárd meggyőződését, elszánt akarátát, hogy a Boldogságos Szűz erényeit, amennyire lehetséges, utánozza, valamint Mária és Krisztus iránt érzett szeretetének elragadó buzgóságát”.

Az örök Magnificat

A Szűzanya dicsérete, ahogyan háladalában megjövendölte, a katolikus-keresztény világ egyik jellegzetessége. A húsz évszázad minden emberi tiszteletet és emléket eltemet, de Szűz Máriáét csak mindig növeli és fokozza. Boldognak hirdeti őt az első keresztények közössége. Csak a katakombák Mária-ábrázolásaira kell gondolnunk. Legrégibb ezek között a római Via Salarian levő Priscilla katakombában az ülő Mária karján a Kisdeddel, mellette férfialak, valószínűleg Izaiás próféta. Az archeologusok egyetértő véleménye legkésőbb a II. század első évtizedeire teszi eredetét. Az őskeresztény hívek tehát

temetkezési helyük falára festik Mária képét. A Mária-tisztelet apostoli eredete mellett élő tanúság. Boldognak hirdeti őt a népek költészete. Ezt nem részletezhetjük. Elég, ha Dantéra, Petrarcarra és Tassora hivatkozunk, vagy akár Horváth Béla „Titkos értelmű Rózsa” című gyűjteményére, amelyben a IV. századtól napjainkig a világirodalom legszebb Mária-verseit mutatja be saját fordításában az ismert katolikus költő. Kegyhelyek zengik dicséretét: Lourdes, Fatima, Maria-Zell, Maria-Einsiedeln, Loreto, Banneux, Chartres, Pompei, Guadalupa, Monserrat. stb. Neki hódolnak a legremekebb művészi alkotások. Szobrászatban: Michelangelo; festészetben: Fra Angelico, Raffael, Murillo, Tizian; zenében: Palestrina, Haendel, Schubert, Gounod, Verdi, hogy csak a legjelesebbeket említsem. Máriával találkozhatunk falun és városon, kunyhókban és palotákban, történeti emlékeken, pajzsokon, címereken, bélyegeken, zászlókon, pénzekben, pecséteken, utcák és városok neveiben, családi körben, színházban, templomban. Reá emlékeztet a legszebb női név: Mária. A Szűzanyát boldognak hirdeti valójában minden nemzedék. Mindez pedig viszszaárul a legfelségesebb Istenre, minden jó bőkezű adományozójára, hiszen a Boldogságos Szűz, ha őt dicsérjük, mindjárt az Úr magasztalásába kezd, ahogyan ezt a Magnificatban is tette.

(Mihályi Gilbert O.PRAEM.: Szűz Mária az Újszövetségben, 1954., Anonymus, Róma, 79-92.o.)

A pán-amazóniai szinódussal szemben figyelmeztetik bíborostársaikat a dubia bíborosok

Levelet írt az amerikai Raymond Burke bíboros és a német Walter Brandmüller bíboros, a dubia bíborosok két még élő tagja a bíborosi kollégium tagjainak, amiben aggodalmukat fejezik ki a bíborostársaik felé a készülő pán-amazóniai szinódus munkadokumentumában foglaltak miatt.

„A szinódus Instrumentum laborisának egyes pontjai nemcsak, hogy nincsenek összhangban az Egyház hiteles tanításával, de egyenesen ellentétesek vele.” – írja Brandmüller bíboros az amerikai Catholic News Agency hírügynökség által megszerzett és idézett levélben.

„Az Instrumentum homályos megfogalmazásai, a nők számára új egyházi szolgálatok létrehozásának indítványa, és különösen az úgynevezett viri probati pappá szentelésének indítványa erős gyanút ébreszt, hogy a papi cölibátust is meg fogják kérdőjelezni.” – írja a bíboros.

Brandmüller bíboros kifogásolja a pán-amazóniai szinódus vezetőinek kiválasztását is:

Már a pusztán tény, hogy Hummes bíboros a szinódus elnöke, és így arra negatív értelemben komoly befolyást fog gyakorolni, elegendő ahhoz, hogy valós és megalapozott aggodalmunk legyen – ahogy Kräutler püspökkel és Overbeckkel kapcsolatban is.

Az egyháztörténész Brandmüller hozzáteszi:

Komoly kihívásokkal kell szembenéznünk a hitletétemény sértetlenségével, az Egyház szentségi és hierarchikus felépítésével, és az Apostoli Hagyománnyal szemben. Mindezek olyan szituációt teremtenek, ami sohasem fordult még elő az Egyház történelmében, még a negyedik és ötödik század ariánus eretnekségének idején sem.

Brandmüller bíboros arra kéri a bíborostársait, hogy előre fontolják meg, hogyan fognak reagálni arra, ha a szinóduson esetlegesen „bármiféle eretnek kijelentés vagy döntés” születik majd:

Bízom abban, hogy Eminenciád megragadja majd a lehetőséget arra, hogy a pán-amazóniai szinódus Instrumentum laborisában kifejezett egyes véleményeket a maga részéről korigálja, az Egyház tanításainak megfelelően.

Brandmüllerrel egyidőben Raymond Burke bíboros is levélben fordult a többi bíboroshoz, kifejezve, hogy „teljes egészében osztom Brandmüller bíborosnak az Instrumentum laborisra alapozott mély aggodalmait az Amazóniáról szóló közelgő szinódussal kapcsolatban”.

(karizmatikus.hu, 2019. szeptember 07.)

Böjt és ima a pánamazóniai szinódusért

Októberben Rómában gyűlnek össze az amazóniai régió püspökei, hogy megvitassák a térség problémáit. A szinódus munkadokumentuma kapcsán Schneider püspök és Burke bíboros felhívják a figyelmet a benne lévő tévtanításokra, imát és böjtöt hirdetnek. Felhívásukat teljes terjedelmében közöljük:

Böjt és ima a pánamazóniai szinódusért

Ima- és böjthadjárat: Esedezünk Istenhez, hogy a tévedés és az eretnokség ne mértelyezze meg a pánamazóniai püspöki szinódus közelgő rendkívüli közgyűlését.

Különböző prelátsók és világi megfigyelők, valamint több világi intézmény figyelmeztetett, hogy a püspöki szinódus titkársága által közzétett, a pánamazóniai térség közelgő rendkívüli közgyűlésének vitaanyagául szánt

Instrumentum laboris szerzői súlyos teológiai tévedéseket és eretnokségeket foglaltak a dokumentumba.

Felhívjuk a katolikus papokat és a világi híveket, hogy csatlakozzanak ima- és böjthadjáratunkhoz, melyben a következő szándékokért esedezünk a mi Urunkhoz és Megváltónkhoz, Szűz Édesanyja közbenjárását kérve:

- hogy a szinódus közgyűlése ne hagyja jóvá az Instrumentum laborisba foglalt teológiai tévedéseket és eretnokségeket;
- hogy Ferenc pápa – péteri szolgálatát teljesítve – erősítse meg testvéreit a hitben, és határozottan utasítsa el az Instrumentum laborisba foglalt tévedéseket, ne hagyja jóvá a papi cölibátus megszüntetését a latin egyházban, és ne vezesse be a „kipróbált férfiak” (viri probati), vagyis a hitükben kipróbált és bizonyos életkort megélt nős férfiak felszentelésének gyakorlatát.

Negyvennapos ima- és böjthadjáratot javasolunk, amely 2019. szeptember 17-én kezdődik, és egy nappal a pánamazóniai püspöki szinódus rendkívüli közgyűlésének vége előtt, vagyis október 26-án fejeződik be. Természetesen bárki bármikor bekapcsolódhat a hadjáratba, akkor is, ha csak később értesül róla.

Azt javasoljuk, hogy a negyvennapos ima- és böjthadjárat alatt naponta legalább egy tized rózsafüzért mondjunk el és hetente legalább egyszer böjtöljünk a fenti szándékokért. Az Egyház hagyománya szerint a böjt azt jelenti, hogy naponta csak egyszer lakunk jól, és még legfeljebb kétszer étkezünk. Azoknak, akik képesek rá, a kenyéren és vízen való böjtöt is javasoljuk.

Kötelességünk figyelmeztetni a híveket a legfontosabb tévedésekre, amelyeket az Instrumentum laboris terjeszt. Előjáróban meg kell jegyeznünk, hogy a dokumentum hosszú, a nyelvezete pedig homályos, különösen a hitletétemény (depositum fidei) vonatkozásában. A legfőbb tévedések közül különösen az alábbiakat emeljük ki:

1. Burkolt panteizmus

Az Instrumentum laboris a „Földanya” pogány elfogadtatását javasolja az amazóniai törzsek burkoltan panteista kozmológiája alapján.

- A bennszülöttek felfedezik, miként tekinthető minden rész „olyan dimenzióknak, amely lényegét tekintve a többi résszel való kapcsolatában létezik, egyetlen alapvető egészet alkot” (21. pont), és így „a természet egészével is egységben van” (18. pont), és „a szellemekkel is párbeszédet folytat” (75. pont);
- A mindennapi életüket és a „helyes életről” alkotott elképzelésüket „az egész kozmosz (a természet, az emberek és a legfőbb lény)” és „a különböző spirituális erők” (12. és 13. pont) között fennálló „kapcsolatok

összhangja” jellemzi, ahogyan azt Ferenc pápa „mantrája” tömören összefoglalja: „minden mindennel összefügg” (25. pont);

- „Az emberek és a kozmosz összhangját és egyensúlyi helyzetét” az „idősebb gyógyítóknak” (88. és 89. pont) a természet által és a természettel kapcsolatban ható (25. pont) „soknevű istenséggel” kapcsolatos meggyőződései és rítusai „teremtik meg”. (87. pont)
- Meg kell hallanunk tehát a „Földanya” kiáltását (146. pont), fel kell hagynunk a „Földanya” kipusztításával (17. pont), és egészséges összhangban kell élnünk a „Földanyával” (85. pont).

Az Egyház Tanítóhivatala elutasítja az efféle burkolt panteizmust, mivel az összegegyeztetetlen a katolikus hittel: „Az istenségével az egész teremtést átható Földanya melegétől várják, hogy áthidalja a szakadékot a teremtés és a zsidóság/kereszténység transzcendens Atyaistene között, és leszámolnak azzal az elképzeléssel, hogy egy ilyen Lény fog megítélni minket. Ebben a látásmódban, amely zárt univerzumot állít elénk, »Isten« és a többi szellemi lény pedig – velünk együtt – ezen belül található, rejtett panteizmust ismerünk fel” (a Kultúra Pápai Tanácsa és a Vallásközi Párbeszéd Pápai Tanácsa: „Jézus Krisztus, az élő víz hordozója – Keresztény reflexió a »New Age«-ről”, 2.3.1.).

Az Egyház Tanítóhivatala a következőképpen utasítja el a panteizmust és a relativizmust:

„Viszonylagossá teszik a vallás tanítását, és olyan homályos világnézetet csinálnak belőle, amely vallásos nyelvbe öltöztetett mítoszok és jelképek rendszereként jelenik meg előttünk. Ezenkívül gyakran panteista módon képzelik el Istent, ami összegegyeztetetlen a Szentírással és a keresztény hagyományokkal. Immár nem Istennek tartozik az ember személyes felelőséggel a tetteiért, hanem a kozmoszsal szemben vannak kötelességei, így a bűn igaz fogalmát is kiüresítik, és a Krisztus általi megváltás szükségességét is tagadják.” (II. János Pál Iowa, Kansas, Missouri és Nebraska püspökei ad limina látogatása alkalmával mondott 1993. május 28-i beszéde)

2. A pogány babonák mint az isteni kinyilatkoztatás forrásai és az üdvösség alternatív útjai

- Az Instrumentum laboris a rejtett panteista elgondolástól az isteni kinyilatkoztatás téves fogalmáig jut el. Gyakorlatilag azt állítja, hogy Isten továbbra is közli önmagát a történelemben a népek lelkiismeretén és a természet kiáltásán keresztül. E szerint a nézet szerint az amazóniai törzsek pogány babonáiban az isteni kinyilatkoztatás érhető tetten, és így az Egyháznak párbeszédet kell folytatnia velük, és el kell fogadnia őket:

- Amazónia olyan „teológiai hely”, ahol a hit, pontosabban szólva „Isten történelmi tapasztalata” megélt valóság; „az isteni kinyilatkoztatás sajátos forrása: olyan epifánikus hely, ahol Isten ölelése testet ölt a történelemben” (19. pont);
- Az Egyháznak „fel kell fedeznie Isten megtestesült és cselekvő jelenlétét a bennszülött népek spiritualitásában” (33. pont), és „más utakat” (39. pont) kell látnia bennük, hiszen a teremtő Lélek „évszázadokon át alakította ezen népek spiritualitását, már azelőtt is, hogy az apostolok az evangéliumot hirdetni kezdték volna” (120. pont), és arra tanította őket, hogy „higgyenek az Atyistenben, aki egyben a Teremtő Anya”, és „élő kapcsolatot ápoljanak a természettel és a »Földanyával«, valamint az „őseikkel” (121. pont).
- Az Egyháznak párbeszédet kell folytatnia, és tartózkodnia kell attól, hogy másokra erőltessen „megkövesedett tanokat” (38. pont), „a hit olyan megfogalmazásait, amelyeknek más kulturális vonatkozásaik vannak” (120. pont), és hogy olyan „imperialista hozzáállást tanúsítson, amely a saját hitvallás elfogadásához köti az üdvösséget” (39. pont), és miközben így tesz, az Egyház folytatja útját „a Szentlélekben való egység felé, hogy megtalálja önazonosságát” (40. pont).

Az Egyház Tanítóhivatala elutasítja, hogy Isten – a Szentírásban és a szenthagyományban fellelhető – kinyilatkoztatásának egyedülálló mivoltát relativizálják, és a következőket tanítja:

„Az Egyház mindenkor tisztelte a Szentírást, mint magát az Úr testét is (...) Az isteni írásokat a Szent Hagymánnyal együtt mindig is hite legfőbb szabályának tartotta és tartja, mert Isten sugalmazására egyszer s mindenkorra vannak írásba foglalva, s változatlanul közvetítik magának Istennek az igéjét, és a prófétáknak és az apostoloknak szavaiban a Szentlélek hangját szólaltatják meg. A Szentírásnak kell tehát táplálnia és irányítania az egész egyházi igehirdetést és magát a keresztény vallást is.” (a II. Vatikáni Zsinat Dei Verbum kezdetű dogmatikus konstitúciójának 21. pontja)

Az Egyház Tanítóhivatala határozottan állítja, hogy egyetlen Megváltó és Üdvözítő van, Jézus Krisztus, az Egyház pedig az Ő egyetlen misztikus teste és menyasszonya:

„Jézus Krisztus üdvözítő közvetítésének egyetlen és egyetemes voltával együtt az általa alapított Egyház egyetlen voltát is szilárdan mint katolikus hitigazságot kell hinni. Így miként csak egy a Krisztus, úgy egy az Ő teste, egyetlen a menyasszonya is: »Egyetlen egy a katolikus és apostoli Egyház«. Továbbá az Úr ígéreteiből, miszerint soha nem hagyja el Egyházát (vö. Mt 16,18; 28,20), s Lelkével vezetni fogja (vö. Jn 16,13), következik, hogy a ka-

tolikus hit szerint az Egyház egyetlensége és egysége, és mindaz, ami az épességéhez hozzátartozik, soha nem megy veszendőbe.” (A Hittani Kongregáció Dominus Iesus kezdetű nyilatkozata Jézus Krisztus és az Egyház egyetlen és egyetemesen üdvözítő voltáról, 16. pont)

3. Kultúrák közti párbeszéd az evangelizáció helyett

Az Instrumentum laboris azt a téves elméletet képviseli, hogy a bennszülött emberek már részesültek az isteni kinyilatkoztatásban, és hogy az amazóniai katolikus egyháznak „változtatnia kell hittérítői és a lelkipásztori hozzáállásán”, és nem szabad többé egyetemesen igaz és jó tanításról és gyakorlatról beszélnie. Az Instrumentum laboris továbbá megjegyzi, hogy a bennszülött emberek jelképeinek és rítusainak gazdagítaniuk kell az Egyházat:

- A „világ felé nyitott Egyház” őrizkedik attól, hogy „egyetemes értékű megoldással álljon elő”, és „mindenki által felügyelt, egységes tanokat alkalmazzon” (110. pont). A kultúrák közti kapcsolatokat támogatja, vagyis azt, hogy „az egymással párbeszédet folytató kultúrák kölcsönösen gazdagítsák egymást”, hiszen „az inkulturáció cselekvő alanyai maguk a bennszülöttek” (122. pont);
- Az Egyház továbbá elismeri, hogy „a bennszülöttek lelkiisége gazdagíthatja a keresztény tapasztalatot”, és „olyan hitoktatást valósít meg, amely a bennszülött és afrikai eredetű kultúrák narratívájának nyelvezetét és jelentését teszi magáévá” (123. pont);
- Mikor a hívek megosztják egymással „istenélményeiket”, „istenélményeik mássága egymás hitét növeli és mélyíti el” (136. pont).

Az Egyház Tanítóhivatala elutasítja azt a gondolatot, hogy a hittérítő tevékenység nem több, mint a kultúrák egymás általi gazdagodása, és a következőket tanítja:

„Azokat a sajátos kezdeményezéseket, melyeknek keretében az evangélium hirdetői, akiket az Egyház küld, az egész világra elmennek, hogy hirdessék az evangéliumot és meghonosítsák az Egyházat a Krisztusban még nem hívő népek és csoportok körében, általában misszióknak nevezzük; (...) E tevékenységnek sajátos célja az evangélium hirdetése és az Egyház meggyökereztetése olyan népek és csoportok körében, melyekben még nem honosodott meg. (...) Ennek a magvetésnek a legfőbb eszköze Jézus Krisztus evangéliumának hirdetése.” (a II. Vatikáni Zsinat Ad gentes kezdetű dekrétumának 6. pontja)

„Az inkulturációval az Egyház elevenné teszi az evangéliumot a különböző kultúrákban, és ezeket a népeket kultúrájukkal együtt be is kapcsolja a saját közösségébe, ezzel átadja nekik saját értékeit, miközben átveszi az ő értékeiket, és meg is újítja azokat. Így az Egyház az inkulturációval világos jelét

adja annak, ami a lényege, és a misszionálás alkalmasabb eszközévé válik.” (II. János Pál pápa Redemptoris missio kezdetű enciklikájának 52. pontja)

4. A felszentelt állapot téves elképzelése, amely szerint mindkét nem tagjai vezethetik az istentiszteletet, ahol sámánisztikus szertartásokat is végezhetnek

A hit inkulturációjának nevében és annak az ürügyén, hogy nincsen elegendő pap, aki rendszeresen misézhetne, az Instrumentum laboris azt javasolja, hogy azokat a szolgálatokat, amelyekhez felszentelt pap szükséges, a bennszülött népek ősi szokásaihoz kell igazítani, a nők számára is biztosítani kell a hivatalos szolgálat lehetőségét, a közösség házasság vezetőit pedig egyfajta másodrendű papként kell felszentelni, akik csak részben gyakorolhatják a papi hatalmat, sámánisztikus szertartásokat azonban végezhetnek:

- Mivel „a klerikalizmus elfogadhatatlan, bármily rejtett formában jelentkezzen is” (127. pont), „meg kell változtatni a szentmise celebrálására jogosult személyek kiválasztásának és felkészítésének szempontjait” (126. pont), és meg kell vizsgálni azt a lehetőséget, hogy „olyan idősebb, lehetőleg bennszülött embereket is pappá szenteljenek, akiket a közösségük tisztel és elfogad, akkor is, ha családossal” (129. pont), és akik megmutatják, „hogyan lehetünk másképpen egyház mindenféle kirekesztés, dogmatizmus és rituális előírás nélkül” (138. pont);
- Mivel az amazóniai kultúrákban „a tekintélyhordozó személye időről időre változik”, időszerű lenne „felülvizsgálni azt az elképzelést, amely szerint a joghatalom (a kormányzati hatalom) gyakorlását minden – szentségi, bírói és adminisztratív – területen és véglegesen az egyházi rend szentségéhez kell kötni” (127. pont);
- Az Egyháznak „meg kell határoznia, hogy a hivatalos szolgálat melyik fajtája az, amelyet nők is végezhetnek” (129. pont);
- Meg kell becsülni azokat „a bennszülött rituálékat és szertartásokat”, amelyek „megteremtik az emberek és a kozmosz összhangját és egyensúlyi helyzetét” (87. pont), továbbá azokat a „hagyományos elemeket, amelyek az idősebb gyógyítók által végzett gyógyításhoz tartoznak” (88. pont), akiknek „az ünneplési módját, rítusait és jelképeit” be kell építeni „a liturgia és a szentségek szertartásába” (126. pont).

Az Egyház Tanítóhivatala elutasítja az ilyen gyakorlatokat és azokat a nézeteket, amelyekre épülnek, és a következőket tanítja:

„A szolgálati papság lényegileg különbözik a hívők általános papságától, amiatt, hogy szent hatalmat ad a hívők szolgálatára. A fölszentelt szolgák Isten népe szolgálatát a tanítás (a tanítás feladata), az istentisztelet (liturgikus fel-

adat) és a lelkipásztori irányítás (irányítás feladata) által végzik.” (A Katolikus Egyház Katekizmusa, 1592. pont)

„Krisztus, az Atya egyszülött Fia magából a megtestesülésből adódóan közvetítő a menny és a föld, az Atya és az emberi nem között. Eme küldetésével teljes összhangban Krisztus egész életében cölebsz állapotú maradt annak jeleként, hogy teljesen Isten és az emberek szolgálatára szentelte magát. A cölibátus és Krisztus papsága között fennálló eme mély kapcsolat jelenik meg azokban is, akik arra hivatottak, hogy a Közvetítő és az örök Pap méltóságában és küldetésében részesedjenek, ez a részesedés pedig annál tökéletesebb, minél szabadabb a felszentelt szolgálattevő a test és a vér kötelékeitől (...) A felszentelt szolgálattevők Istennek szentelt cölibátusa valójában azt a szüzi szeretetet jeleníti meg, amellyel Krisztus viseltetik az Egyház iránt, valamint e jegyesi kapcsolat szüzi és természetfeletti termékenységét, Isten gyermekei pedig ennek erejéből, nem pedig a vérnek vagy a testnek a vágyából születnek.” (VI. Pál pápa Sacerdotalis caelibatus kezdetű enciklikája, 21. pont)

„Az Egyház akaratának végső indoka a cölibátus és a papszentelés között fennálló kötelék, mely arra irányul, hogy a pap Jézus Krisztushoz, az Egyház Fejéhez és Vőlegényéhez váljék hasonlóvá. Az Egyház ugyanis mint Jézus Krisztus Menyasszonya azt akarja, hogy a pap ugyanazzal a teljes és kizárólagos szeretettel szeresse, mint amellyel Krisztus szereti. Így a papi cölibátus által a pap Krisztusban és Krisztussal együtt az Ő Egyházának ajánlja fel önmagát, és azt a szolgálatot jeleníti meg, amelyet az Úrban és az Úrral együtt az Egyháznak teljesít.” (II. János Pál pápa Pastores dabo vobis kezdetű apostoli buzdítása, 29. pont)

„A papszentelés, amely a hívek tanításának, megszentelésének és kormányzásának azon hivatalát adja tovább, melyet Krisztus az apostolokra bízott, a katolikus egyházban a kezdetektől fogva csak férfiak számára volt fenntartva. (...) Az a tény, hogy a Boldogságos Szűz Mária, Isten anyja és az Egyház anyja, sem az apostolok sajátos küldetésében, sem a szolgálati papságban nem részesült, egyértelműen jelzi, hogy a nők pappá szentelésének lehetetlensége semmiképpen sem jelenti azt, hogy a nők méltósága kisebb lenne, és olyan hátrányos megkülönböztetésként sem értelmezhető, amely ellenük irányul. (...) Hogy minden kétséget eloszlassunk e nagy fontosságú kérdés tekintetében, mely magát az Egyház isteni alkotmányát illeti, a testvérek megerősítésére irányuló szolgálatomat (vö. Lk 22,32) gyakorolva kijelentem, hogy az Egyháznak nem áll módjában pappá szentelni a nőket, és hogy az Egyház valamennyi tagjának ehhez kell tartania magát” (II. János Pál pápa Ordinatio sacerdotalis kezdetű apostoli levele, 1., 3. és 4. pont).

5. Az emberi méltóságot lefokozó "átfogó ökológia"

A benne foglalt burkolt panteista elképzelésekkel összhangban az Instrumentum laboris relativizálja a keresztény antropológiát, amely azt vallja, hogy Isten a maga képére teremtette az embert, aki ezért a teremtett anyagvilág koronája (Ter 1,26-31), és az embert pusztán a természetes ökológiai lánc egyik láncszemének tartja, a társadalmi-gazdasági fejlődést pedig a „Földanya” ellen irányuló agresszióknak tekinti.

- „Az emberi bűn gyökere alapvetően az, hogy elszakadtunk a természet-től, és nem ismerjük fel, hogy részei vagyunk annak, és korlátlanul kiszákmányoljuk azt” (99. pont);
- „Az átfogó ökológia új paradigmájának” (56. pont) „a bennszülöttek bölcsességére és mindennapi életére kell épülnie”, amelyből „megtanulhatjuk, hogy a biom[1] részei” (102. pont), „az ökoszisztémák részei” (48. pont) és „a természet részei” (17. pont) vagyunk.

Az Egyház Tanítóhivatala elutasítja, hogy az emberek ne rendelkezzenek olyan egyedülálló méltósággal, amely a teremtett anyagvilág többi része fölé helyezi őket, és hogy a technikai haladás szükségszerűen együtt jár a bűnnel, és a következőket tanítja:

„Az embereknek Isten még arra is hatalmat ad, hogy szabadon részt vegyenek a gondviselésben, amikor rájuk bízva annak felelősségét, hogy uralmuk alá hajtsák a földet, és uralkodjanak rajta. Így Isten

lehetővé teszi az embereknek, hogy értelmes, szabad okok legyenek a teremtés művének beteljesítésében, s önmaguk és felebarátaik javára a teremtés harmóniájának tökéletesítésében.” (A Katolikus Egyház Katekizmusa, 307. pont)

6. Törzsi kollektívizmus, amely aláassa a személy egyedülálló mivoltát és szabadságát

Az Instrumentum laboris szerint az átfogó „ökológiai megtéréshez” az is hozzátartozik, hogy magunkévá kell tennünk a bennszülött törzsek kollektivistá társadalmi modelljét, amely háttérbe szorítja az egyén személyiségét és szabadságát:

- „A sumak kawsay [»a helyes élet«] elképzelése a bennszülött népek és nemzetek ősi bölcsességén alapszik. Tapasztalatilag igazolt, ősbibb és valószínűbb fogalom ez, mely olyan közösségi életformát kínál, ahol mindenki ugyanúgy ÉREZ, GONDOLKODIK és CSELEKSZIK, és amely mint valamiféle szöttek, mint egy sokszínű poncsó[2] fenntart, betakar

és védelmez minket” („A sumak kawsay követelése Amazóniában” című felhívás, melyre a 12. ponthoz fűzött 5. magyarázatban hivatkoznak);

- „Amazóniában az élet és az élettér teljesen egybeolvad egymással. Ez az egység a létezés valamennyi részére kiterjed: a munkára, a pihenésre, az emberi kapcsolatokra, a különböző rítusokra és ünnepekre. Minden közös. A modernitásra oly jellemző magánterület alig-alig van. Az élet közösségi alapú, ahol a közjó érdekében minden feladatot megosztanak egymással. A közösségtől vagy az élettértől külön szemlélt egyén gondolata teljesen idegen tőlük.” (24. pont)

Az Egyház Tanítóhivatala elutasítja az efféle nézeteket, és a következőket tanítja:

„Az emberi személy a maga megismételhetetlen és megszüntethetetlen egyszerűségében érthető meg. Az ember ugyanis mindenekelőtt mint szubjektivitás, mint a tudat és a szabadság középpontja létezik, akinek egyszeri, egyetlen más személyhez sem hasonlítható fejlődése eleve kizár minden próbálkozást, hogy gondolati sémák vagy többé-kevésbé ideológiai hatalmi rendszerek korlátozzák.” (Az Egyház társadalmi tanításának kompendiuma, 131. pont)

„Az ember joggal értékeli nagyra és keresi szenvedélyesen szabadságát: jogosan akarja – és kell is akarnia – azt, hogy szabad kezdeményezése alapján formálja és irányítsa személyes és társadalmi életét, miközben a felelősséget is személyesen vállalja érte (Veritatis splendor, 34). A szabadság ugyanis nem csupán azt teszi lehetővé, hogy az ember megváltoztassa a rajta kívül álló dolgok állapotát, hanem azt is, hogy a valóságos jónak megfelelő választásai által meghatározza személyi mivoltának növekedését (A Katolikus Egyház Katekizmusa, 1733. pont). Az ember ebben az értelemben maga hozza létre önmagát, atyja önnön létének (Nüsszai Gergely, De vita Moysis), és maga építi társadalmát (Centesimus annus, 13.).” (Az Egyház társadalmi tanításának kompendiuma, 135. pont)

Összegzés

A pánamazóniai püspöki szinódus küszöbön álló rendkívüli közgyűlésének munkadokumentumában található rejtett és nyílt teológiai tévedések és eretnokségek riasztóan jelzik mindazt a zűrzavart, tévedést és megosztottságot, amely korunk Egyházát jellemzi. Senki sem mondhatja, hogy nem tud a helyzet súlyosságáról, és hogy nem kell megtennie mindent, amit Krisztus szeretete és bennünk, az Egyházban való élete megkíván tőle. Mikor pedig olyasvalamivel találkozunk, ami ily mértékben fenyegeti az Egyház egységét, Krisztus misztikus teste valamennyi tagjának imádkoznia és böjtölnie kell azon tagjainak örök javáért, akiket a püspöki szinódus ezen szövege megbotránkoztat-

hat, vagyis megzavarhat és tévedésbe ejtethet, és akik között megosztást szülhet. Sőt, minden katolikusnak mint Krisztus hú katonájának védelmeznie és támogatnia kell a hit igazságait és azt a fegyelmi rendet, amely biztosítja, hogy ezeket az igazságokat a gyakorlatban is tiszteletben tartsák, nehogy a szinóduson részt vevő püspökök szent gyülekezete hűtlenné váljon a szinódus küldetéséhez, amely abban áll, hogy „tanácsaikkal segítséget nyújtanak a római pápának a hit és erkölcs épségének védelmére és erősítésére, az egyházi fegyelem megtartására és megszilárdítására” (342. kán.). 2019. október 13-án a pánamazóniai püspöki szinódus küszöbön álló rendkívüli közgyűlése alatt avatják szentté Boldog John Henry Newman bíborost. Hallja meg és fogadja meg a Szentatya és a pánamazóniai püspöki szinódus rendkívüli közgyűlésének valamennyi tagja az Egyház legújabb szentjének alábbi ragyogó tanítását, amelyben olyan teológiai tévedésekre figyelmeztet, amelyek igen hasonlítanak azokhoz, amelyekkel az Instrumentum laborisban találkozunk:

„A magánhitek, a valláskülönlegességek lehetnek mutatósak, és a maguk korában sokakat megejtethetnek; a nemzeti vallások önnön élettelenységükben hatalmasra hízhatnak, és évszázadokig foglalhatják el mindhiába a földet, vonhatják el a tanult elmék figyelmét, és zavarhatják meg ítéletüket, hosszú távon azonban be fog bizonyosodni, hogy vagy valóban a katolikus vallás a láthatatlan világ elérkezése közénk, vagy minden fogalmunk híján van az értelemnek, a szilárd tartalomnak és a valóságnak afelől, hogy honnan jövünk és hová tartunk.” (Vegyes gyülekezetek előtt mondott beszédek, XIII)

„Soha nem volt Anyaszentegyházunknak nagyobb szüksége olyanokra, akik szembeállnak a vallási liberalizmus szellemével, mint éppen most, amikor, ó jaj!, e tévedés az egész földet behálózza; ... A vallási liberalizmus az a dogma, amely szerint a vallásban semmiféle tényleges igazság nem található, hanem az egyik hitvallás éppoly jó, mint a másik, és ez az a tanítás, amely napról napra erősödik. Összeegyeztethetetlen vele, hogy bármely vallást igaznak ismerjünk el. Azt tanítja, hogy valamennyit el kell tűrnünk, hiszen egyik sem több pusztá véleménynél. A kinyilatkoztatott vallás nem igazság, hanem érzés és ízlés dolga, nem objektív tény, nem is természetfeletti, és minden egyénnek joga van ahhoz, hogy azt hallja ki belőle, ami neki tetszik. Nem kell, hogy a vallásos gyakorlat a hitre épüljön. Az ember egyszerre járhat protestáns és katolikus templomba, és mindkettőből gazdagodhat anélkül, hogy bármelyikhez tartozna. Lelki gondolatokról és érzésekről diskurálva bratyznak egymással anélkül, hogy ugyanabban a tanításban hinnének, vagy hogy ez az igény egyáltalán felmerülne bennük.” (Biglietti beszéd, 1879. május 12.)

A sok hűséges katolikus misszionárius közbenjárására, akik a bennszülött amerikai embereket evangelizálták, köztük Mongrovejói Szent Turibiusz és

Szent José de Anchieta, és azoknak a szenteknek a közbenjárására, akiket a bennszülött amerikai emberek adtak az Egyháznak, köztük Szent Juan Diegót és Szent Kateri Tekakwithát, és mindenekelőtt a Boldogságos Szűz Mária, a Rózsafüzér Királynője, minden eretnokség legyőzője közbenjárására, óvja meg Isten a pánamazóniai püspöki szinódus küszöbön álló rendkívüli közgyűlésének tagjait és a Szentatyát attól a veszélytől, hogy tanításbeli tévedéseket és kétértelműségeket hagyjanak jóvá, és hogy aláássák a papi cölibátus apostoli rendelkezését!

*Raymond Leo Burke bíboros
Athanasius Schneider püspök
2019. szeptember 12.*

Mária szent nevének ünnepén (A www.szukosveny.hu megbízásából fordította: Sallai Gábor)

Müller bíboros a pán-amazóniai szinódusról és a Földanya-szobrok kihajításáról

Gerhard Müller bíboros október 24-én ismét az EWTN katolikus televízió „*The World Over*” című műsorában szerepelt, ahol a műsorvezető, Raymond Arroyo, aktuális ügyekről - elsősorban a folyó pán-amazóniai szinódusról - kérdezte őt.

A beszélgetésben szóba került a szinódus meghirdetett programja, valamint a római Santa Maria in Traspontina templomban szertartásos célokra használt Pachamama („Földanya”) szobrok is, amelyeket 21-e reggel ismeretlen katolikus elkövetők tiltakozásul eltávolítottak és a Tevere-folyóba dobtak (a tettükért Ferenc pápa október 25-én bocsánatot kért).

Az alábbiakban e két pontban idézzük a Hittani Kongregáció előző prefektusának válaszát.

A szinódus egyházpolitikai programjáról:

Gerhard Müller: A program a *virī probatī*-ről szól, a nők felszenteléséről... Ezeknek semmi köze az amazóniai régió katolikusainak igényeihez és megfontolásaihoz.

Raymond Arroyo: És ön úgy érzi, hogy a legfőbb szereplők és támogatók az ön hazájából, Németországból érkeztek.

Gerhard Müller: Igen. A hazámból vagy Ausztriából, Közép-Európából. Az összes pénz a szinódusra Németországból származik. És a főszereplők nem ennek a régiónak a lakói, hanem európaiak.

A Földanya-szobrok kidobásáról:

A legnagyobb hiba az volt, hogy a bálványokat bevitték a templomba, és nem az, hogy kihozták őket onnan. Hiszen Isten törvénye, az első parancsolat szerint a bálványozás főbenjáró bűn. Nem lehet őket belekeverni a liturgiába.

Lehet, hogy a kidobásuk az emberi törvények ellen vannak, de a bevitelük a templomba halálos bűn, és bűncselekmény az isteni törvény ellen. Lényeges különbség van ebben.

Ezért tehát rosszabb, hogy bevitték azokat a templomba, mint az, hogy kihozták őket onnan.

(2019. október 28., Katolikus Válasz)

Pán-amazóniai szinódus zárószavazása: nős papok, női diakónusok

A pán-amazóniai szinódus záródokumentumába a szavazati joggal rendelkező püspök résztvevők támogatásával bekerült egy javaslat a diakonátus nők számára történő megnyitására is. A szavazásra a mai napon, október 26-án, szombaton délután került sor.

Ferenc pápa az eredmény hatására máris bejelentette, hogy újra összehívja a női diakonátust vizsgáló, 2016-ban létrehozott pápai bizottságot, és további tagokkal bővíti ki azt. A bizottság tavaly lezárt munkája nem volt konklúzív, mivel a tagok nem tudtak megegyezésre jutni abban, hogy a női diakonátus létezett-e valaha is az Egyházban felszentelt szolgálatként [*Gerhard Müller bíboros, a téma szakértője és a Hittani Kongregáció előző prefektusa szerint nem, nők diakonussá felszentelése pedig még pápai engedély esetén is érvénytelen lenne - KV szerk.*]. A bizottság zárójelentését Ferenc pápa mostanáig még nem adta ki.

A záródokumentum szavazásán 181 szavazójoggal rendelkező személy vett részt. A záródokumentum pontjainak elfogadásához e személyek legalább kétharmadának, vagyis 120 fő „igen” szavazatára volt szükség. A szavazók a záródokumentum valamennyi pontját elfogadták.

A házas férfiak pappá szentelhetőségét az amazóniai térségre javasoló pont elfogadására 128 „igen” és 41 „nem” szavazat érkezett. A női diakonátust tárgyaló pont 137 „igen” és 30 „nem” szavazatot kapott.

A záródokumentum csak olyan nős férfiak pappá szentelésére tesz javaslatot az amazóniai régióon belül, akik előtte már állandó diakónusoknak felszentelve „gyümölcsözően” szolgáltak. - adja hírül a Rome Reports.

(2019. október 26., Katolikus Válasz)

A bíboros helyteleníti az amazóniai színódus pogány rituáléját

Jorge Urosa Savino venezuelai bíboros, Caracas emeritus érseke azt mondta, hogy a vatikáni pogány ceremónia, melyen Ferenc pápa is részt vett, nyilvánvalóan „szinkretista” volt, amit „teljes mértékben el kellett volna kerülni”.

A szinkretizmus a nem keresztény rituálék és hiedelmek beépülése az autentikus katolicizmusba.

Miközben megerősítette, hogy a Katolikus Egyház elsődleges feladata Jézus Krisztus Evangéliumának hirdetése, Urosa bíboros utalt az amazóniai rituálékra, melyek a vatikáni kertben zajlottak az amazóniai színódus kezdetekor. Amint a pápa is megállapította, legalább egy katolikus pap csatlakozott több olyan bennszülötthöz, akik a ceremónia során leborultak Pachamama fából készült képe előtt – ő a termékenység istennője, akit az őslakos amazóniaiak imádnak. A CNA szerint Urosa bíboros megjegyezte:

„Kerülni kell azt a nyilvánvaló szinkretizmust, ami egy amazóniai nő által irányított rituálé volt, ahol számos kétértelmű és azonosíthatatlan képet helyeztek el egy hatalmas padlóburkolat körül a vatikáni kertben, október 4-én.”

A bíboros sajnálatosnak tartja, hogy számos kritika ellenére az esemény szervezői nem tisztázták a rituálék jelentőségét. Ahogy írta, „a kritika oka éppen a ceremónia primitív jellege és pogány megjelenése, valamint a nyíltan katolikus szimbólumok, gesztusok és imák hiánya a különféle gesztusok, táncok és a meglepő rituálé leborulása alatt.” „Az ilyen típusú szinkretizmust teljesen el kell kerülni. A római latin rítus liturgiáját, különösen a Szent Eucharisztia liturgiáját egyedül Istennek ajánlják fel: ez egyszerű, komor, szigorú és könnyen érthető azok számára, akik megfelelő bevezetést kaptak. Egy esetleges amazóniai-rítusnak tiszteletben kell tartania az Eucharisztia szent természetét, és meg kell őriznie annak alapvető elemeit. Lehet bevezetni más gesztusokat, kivéve a nem katolikus, animista vagy naturalista gesztusokat.”

Az amazóniai színódus püspököket, papokat és szerzeteseket, valamint laikusokat gyűjtött össze Dél-Amerikából a Vatikánba. Október 27-ig tart, miután sok vitát váltott ki a munkadokumentuma (*Instrumentum laboris*), valamint az amazóniai nők számára állandó diakonátus létrehozására irányuló javaslatok miatt, és lehetővé teszi a „viri probati” – érett házas férfiak – felszentelését az állítólagos paphiány miatt a régió legtávolabbi részein. A színódus során megszűntetett javaslatok között szerepel az amazóniai rítus lehetséges hozzáadása a Katolikus Egyházban már létező számos történelmi rítushoz.

A kritikusok attól tartanak, hogy egy amazóniai rítus a dél-amerikai őslakosok vallásainak különböző nem keresztény elemeit és rituáléit is belevenné

annak érdekében, hogy egy „amazóniai arcú” Egyházat hozzanak létre. Többek között Raymond Burke bíboros helyteleníti az *instrumentum laboris* egyes elemeit, amelyek meghatározták a színódus cselekvési tervét, amely szerinte eretnek és bizonyíték a hitehagyásra.

Urosa bíboros írta: „Ezen vonalak mentén gondosan összpontosítanunk kell az amazóniai őslakos rítusra, amelyet a színódus javasolhat. Az Egyházban sokfajta rítus létezik. Természetesen jól fel kell készülni. És természetesen ennek az amazóniai rítusnak el kell kerülnie bármiféle furcsa vagy indokolatlan szinkretizmust.”

A zsinat során Pachamama képeit szintén az oltár lábánál helyezték el a római Santa Maria di Traspontina templomban. Ez egy olyan rituálé után történt, ami kombinálta az őslakosok imádatát egy nő táncával, aki egy Biblia másolatot lóbált az oltár előtt a színódus kezdetén tartott ünnepség alatt.

Dr. Joseph Shaw (Egyesült Királyság, Latin Mise Társaság) ezt írta a szinkretizmus veszélyeiről:

A katolikus és pogány elemek ilyen kombinációját „szinkretizmusnak” hívják, és az Egyház kíméletlenül elítélte, a legkorábbi időkől kezdve egészen az ’inkulturációról’ szóló magiszteri dokumentumokig, II. János Pál és XVI. Benedek pápáktól. Természetesen a helyi kultúrák elemei, sőt a nem keresztény spiritualitás elemei is megtisztíthatók bármitől, ami ellentétes az Evangéliummal, és belefoglalhatók az autentikus keresztény életbe. De a hamis istenségek imádása – és ezt valóban nem kellene mondani – nem példa erre.

A LifeSiteNews hétfőn számolt be arról, hogy legalább két személy lépett be a Santa Maria Traspontina templomba, eltávolították a sértő szobrokat, és bedobták azokat a Tiberis folyóba, az Angyalvár és a Vatikán közelében.

A javasolt amazóniai rítust illetően Urosa bíboros azt írta, hogy a püspökök római találkozájának inkább konkrét javaslatokat kellene előterjesztenie az Amazonas régió evangelizálására. A házasság férfiak felszentelését illetően Urosa bíboros azt írta, hogy ez se nem szükséges, se nem hasznos.

Felhívást intézve a színódusi atyákhoz, hogy összpontosítsanak az evangelizációra, Urosa ezt írta:

Számos bennszülött közösség hálás a katolikus misszionáriusok szociális munkájáért, ám ők inkább a protestáns egyházakat részesítik előnyben. Az egyik kis kör ezt világossá tette. Sajnálatos módon az *instrumentum laboris* nem vizsgálta ennek a meztelen valóságnak az okait. Jézus Krisztus hirdetését az őslakosok számára meg kell erősíteni, és az őslakosokat hívni kell a megtérésre és a keresztelésre, hogy megkaphassák azt a hatalmas kincset, hogy Isten gyermekei és az Egyház tagjai legyenek.

Valójában: Jézus Krisztus evangéliumát hirdetni és beépíteni kell! Nyilvánvaló, hogy ez nem azt jelenti, hogy az európai vagy a nyugati kultúrát elviszik az őslakosoknak. Azt jelenti, hogy felajánljuk Krisztust, mint Megváltót és Üdvözítőt, barátot és testvért, valamint az Ő felhívását az élet, a család, a társadalmi kapcsolatok, a gazdaság világának megváltoztatására, és a bálványok, a rabszolgaság és a természeti világ erőinek elutasítására. Hogy az Evangélium valóban belépjen az ő kultúrájukba. Így kell a kultúrába beépíteni az Evangéliumot.

(Caracas, 2019. október 21., LifeSiteNews)

A botrány és a megosztottság színódusa

Ferenc pápa bocsánatot kért a Tiberisbe dobott Pachamama ábrázolások megsemmisítéséért, és ezzel azokat a bátor katolikusokat kritizálta, akik véget vetettek a bálványimádó tevékenységnek. A szervező, Alexander Tschugguel eközben beismerte a tettet, és így kiérdemelte érsekének, Christoph Schönborn bíborosnak a kritikáját. Kétes támadások érték a Hugo Valdemarra atyát is a Pachamama ábrázolások égetése miatt. A mexikói pap megvédi tettet, és élesen bírálja a római „botrányt” a Contra Réplica hetilapban.

Maga Ferenc pápa ismerte be október 25-én, hogy a Vatikánban a pán amazóniai színódus során kiállított szobrok a Pachamama pogány istennőt ábrázolják. Korábban a Vatikán színódusért és a médiáért felelős tagjai tagadták és elhomályosították a figurák identitását.

Hugo Valdemarra atya 2018 óta kanonokként szolgál a Mexikóváros érsekségének székesegyházában és a mexikói főváros központjában lévő egyik templom rektora. Korábban 15 évig a mexikói érsekség, Norberto Rivera bíboros szóvivője volt, akit Ferenc pápa nyugalmazott 75 éves korában 2017 végén. Hugo Valdemarra a közép-amerikai ország egyik legismertebb papja.

A Contra Réplica című hetilapban az Entre el cielo y la tierra („Ég és föld között”) rendszeres rovatot írja, amelynek legfrissebbjét hétfőn este publikálták. Ebben már egyértelmű szavakat használ a címben:

„A botrány és a megosztottság egyháza.”

„Az egyetlen dolog, amelytől megszabadít a felszabadítás teológiája, az a katolikus hit”

A kanonok az október 27-én véget ért vatikáni színódust a következőképpen kommentálja:

„Az Amazóniai színódus nem kerül be a történelembe, mert az Amazonia többségében protestáns lakosságának valódi misszionálását és evangelizálását adták fel azért, hogy helyette több szociális munkát végezzenek.”

továbbá:

„Az Amazonas továbbra is a felszabadulás teológiája pestisének laboratóriuma. Az egyetlen dolog, amelytől felszabadultak a bennszülöttek, az a katolikus hit, és ahol ezekre a szegény népekre a társadalmi marginalizáció, a tudatlanság, a babona és egy ideológia európai gyarmatosításának rabszolgaságát hagyták hátra, amely megfelel az ördögi új világrend meggyökerezésének.”

„A botrányok színódusa”

Ezután Valdemarra atya szóba hozta a Pachamama alakokat, amelyek állandóan jelen voltak a római színódus folyamán.

„Ez a botrány színódusa volt a bálványimádó rítusok miatt, amelyeket ezen a gyűlésen már az előző napon a Vatikán kertjében végeztek az Andok bálványának, a Pachamama vagy a „földanya” sámáni imádatával. A démoni imádat förtelmes cselekedete volt ez, melyben a hívők bosszantására maga a pápa előtt térdelt le a hívők egy csoportja, köztük egy ferencessel és több szerzetes nővérrel, hogy a földre hajolva imádják a bálványképeket. A pápa, mint a hit őre, soha nem engedhetne meg ilyen cselekedetet. Háta kellett volna fordítani, és elmenni, vagy amint Jézus tette a templomi árusokkal szent haragjában, ki kellett volna üzni őket a Vatikánból.”

A távoli Mexikóban Valdemarra atyának felháborodással kellett látnia ismerve a latin-amerikai babonát „Szent Péter sírjának meggyalázását”.

„Mintha ez nem lenne elegendő, másnap meggyalázták Szent Péter sírját, amikor a pápa előtt megismételték bálványimádó ritusaikat a Szent Péter-bazilikában. Körmenetben vitték a püspökökkel együtt a bálványokat az átkozott hajókon a színódusi aulába úgy, mintha a Boldogságos Szűz lenne.”

De a szentségtörések itt nem értek véget.

„A bálványokat a Boldogságos Szűz Mária tiszteletére felszentelt római templomba vitték, hogy az imádatot pogány rítusokkal és gyertyák égetésével a színódus ideje alatt folytassák. A bátor katolikusok a legtisztább prófétai stílusban és a nagy, szent evangelizátorok szerint eltávolították a démoni bálványokat, és a Tiberisbe dobták őket.”

„A pápa bocsánatot kért e bátor cselekedetért, amelyhez inkább gratulálnia kellett volna és bátorítani a katolikusokat, hogy küzdjenek minden bálványimádás és babona ellen, amelyek Isten szemében utálatosak.”

„A megosztottság színódusa”

Aztán Hugo Valdemarra kanonok még mélyebbre ás az elemzésével:

„Ez a megosztottság színódusa, mivel ezeken az átkozott cselekedeteken túl a zsinati atyák többsége három olyan tévedést javasolt, amelyek megosztják a katolikusokat. Reméljük és imádkozunk azért, hogy a pápa ilyen barbárságot közzé ne tegyen színódus utáni apostoli buzdításában. Nevezetesen: a házasság férfiak pappá szentelését, a női diakonisszák felszentelését és az amazóniaiak saját rítusának jóváhagyását, amely, amint Rómában láttuk, minden bizonnyal bevezeti a panteizmust és a sátánizmust, amelyek a bálványokban, a babonásokban, és a varázslatos ötletekkel teli hagyományokban rejtőznek, amelyek ellentmondásban vannak a hittel és az értelemmel.”

Ugyanazon a napon, amikor ez a rovat megjelenik, az ACI Prensa, a CNA spanyol nyelvű kiadása (EWTN) jelentést tett közzé a Pachamama ábrázolásokról Valdemarra atya általi elégetéséről, amelyet november 3-án, vasárnap a templom előtt az engesztelés részeként végeztek el.

Az ACI Prensa-nak a kanonok az aggódó hívőkre hivatkozott, akik ingerülten és döbbenet fordultak hozzá:

„Arra kértek, hogy tegyek valamit, mert nem maradhatunk közömbösek, Isten és legszentebb Szűzanya megsértése elviselhetetlen.”

Amikor elolvasta a „bátor Athanasius Schneider püspök” felhívását, elhatározta, hogy teljesíti engesztelő kéréseit. Hozzátette: „Tíz további indokot adott még Schneider püspök észrevételeihez, hogy miért kell Isten előtti engesztelést nyújtani azokért a sértésekért, amelyeket Isten Szentsége ellen Pachamama istenkáromlásos imádatán keresztül követtek el.”

A kanonok szerint másképp nem tehetett volna, mert az ilyen cselekedetek tolerálása „súlyos bűn és elfogadhatatlan gyávaság” lenne

„Ha az indián teológia követői tiszteletet követelnek, akkor jó, ha elkezdik tiszteletben tartani a katolikus hitet és Isten házáat, és már nem vesznek részt az átkozott szinkretizmusban, és akkor mi békén hagyjuk a bálványait.”

„Ha más egyházat akarnak építeni, építsék meg a templomaikat, és oda ültessék be a Pachamama-t, de ne a mi templomunkba, mert ez utálatos.”

„És hogy még világosabbá tegyék a dolgot, az ördögöt nem tiszteljük.”

A múlt vasárnapi engesztelésen, amikor a Pachamama-ábrázolásokat nyilvánosan elégették, Hugo Valdemarra atya a hívőkkel együtt bocsánatot kért Isten szentségének megsértéséért:

„Tíz kérést fogalmaztunk meg, amelyben bocsánatért esedeztünk Isten szentsége ellen elkövetett minden bűncselekményért, az ima elején, közepén és végén az Antikrisztust elégettük, akit a Pachamama jelképez. A tűzbe dobtuk, ami a pokol jele, és ahova tartozik.”

(peterszklaja.hu, 2019.11.20.)

A Katolikus Egyház elveszítette a Szent iránti érzékét

Sarah bíboros segélykiáltása – Exkluzív interjú az Istentiszteleti és Szentségi Fegyelmi Kongregáció prefektusával

Robert Sarah bíboros azt mondta, hogy a pán-amazóniai régió püspökeinek színódusa, mely a püspökök regionális gyűlése, nem az a fórum, ahol meg kell vitatni a papi cölibátust – ez a téma „elviselhetetlen” a modern világ számára, mert „néhány nyugati már nem tolerálja a kereszt botrányát.”

Ez a téma egy azok közül, amit az Istentiszteleti és Szentségi Fegyelmi Kongregáció prefektusával folytatott exkluzív interjúban érintenek, amit a National Catholic Register római tudósítója készített a bíborossal, aki úgy döntött, hogy megírja *A nap már lemenőben van* című legújabb könyvét (*a magyar kiadás hamarosan várható Dr. Barsi Balázs atya fordításában. A szerk.*).

Sarah foglalkozik a jelenlegi válsággal az Egyházban és a társadalomban, és úgy véli, hogy ezt elsősorban az ateizmus vezérli, hogy nem Isten helyezzük életünk középpontjába, valamint egy túltengő vágyakozás, hogy erőltessük „a személyes véleményt, mint igazságot.” Azok, akik bejelentik a „forradalmakat és a radikális változásokat”, ahogy figyelmeztet, „hamis próféták”, nem „a nyáj javát keresik.”

A guineai bíboros azt is elmagyarázza, hogy Afrika kegyelme, hogy „Isten gyermeke” marad, tárgyalja a liturgikus reform pozitív és negatív hatásait, és azt mondja, hogy egy „démon” a mi „spirituális halálunkat akarja”, emiatt egyesek megtiltják a szentmisét a római rítus rendkívüli formájában. „Hogyan ne lepődjünk meg és ne legyünk mélységesen felháborodva azon, hogy ami tegnap szabály volt, az ma tilos?” - kérdi, és sürgeti, hogy „távolodjunk el a dialektikus ellentétektől.”

Mi az elsődleges aggodalom, amit szeretne eljuttatni az olvasókhöz a könyv által?

Ne értse félre ezt a könyvet. Nem fejték ki személyes téziseket és nem folytatnak tudományos kutatást. Ez a könyv egy kiáltás a szívemből, papként és pásztorként.

Sokat szenvedek annak látványától, hogy az Egyházat darabokra szaggatják, és nagy a zűrzavar. Nagyon szenvedek attól, hogy az Evangéliumot és a katolikus tanítást figyelmen kívül hagyják, hogy az Eucharisziát semmibe veszik vagy meggyalázzák. Oly sokat szenvedek attól, hogy látom az elhagyott és kedvetlen papokat, és szemtanúja vagyok azoknak, akiknek a hite langyossá válik.

Hanyatlak az a hit, hogy az Eucharisziában Jézus ténylegesen jelen van, és ez az Egyház jelenlegi válságának és hanyatlásának középpontja, különösen Nyu-

gaton. Mi, püspökök, papok és laikus hívek vagyunk felelősek a hit válságáért, az Egyház válságáért, a papi válságért és a Nyugat elkereszténytelenedéséért. Georges Bernanos írta a háború előtt: „folyamatosan ismétljük, a tehetetlenség, lustaság vagy büszkeség könnyeivel, hogy a világ elkereszténytelenedik. De a világ nem kapta meg Krisztust - *non pro mundo rogo* -, mi kaptuk meg Őt Őmiatta; a mi szívünkéből vonul vissza Isten, mi vagyunk azok, akik magunkat elkereszténytelenítjük, szánalmas!” (Nous Autres, Français, „Mi, franciák” - in Scandale de la Vérité, „Az Igazság botránya”, Points /Seuil, 1984).

Meg akartam nyitni a szívemet, és megosztani a bizonyosságot: a mély válság, amit az Egyház átél a világban, különösen Nyugaton, az az Istenről való megfélemezés gyümölcse. Ha nem Isten az első, akkor minden más összeomlik. Minden antropológiai, politikai, társadalmi, kulturális, geopolitikai válság gyökerénél az áll, hogy megfélemezünk Isten elsőbbségéről. Ahogy XVI. Benedek pápa mondta egy a kultúra világával való találkozó során (Collège des Bernardins, 2008. szeptember. 12), „a *„quaerere Deum”* - „Isten keresése”, a tény, hogy figyelmet fordítunk Isten alapvető realitására, az a központi tengely, melyre minden civilizáció és kultúra épül. Ami megalapította Európa kultúráját - az Isten keresése, valamint a hajlandóság, hogy az ember hagyja magát megtalálni Általa, figyelni Rá - még ma is minden igaz kultúra alapja, valamint az emberiség túlélésének nélkülözhetetlen feltétele. Mert Isten visszautasítása vagy a Vele szembeni teljes közöny végzetes az ember számára.”

Megpróbáltam megmutatni ebben a könyvben, hogy minden jelenlegi krízis közös gyökere megtalálható ebben a híg ateizmusban, ami anélkül, hogy tagadná Istent, úgy él a gyakorlatban, mintha Ő nem is létezne.

A könyvem végén erről a méregről beszélek, aminek mindannyian áldozatai vagyunk: a híg ateizmusról. Beszívárog mindenbe, még a papi beszédeinkbe is. Abban nyilvánul meg, hogy a hit mentén a radikálisan pogány és világi gondolkodás- és életmódot fogad be. Az első változást a szívünkben kell megtenni. Abból áll, hogy többé nem paktálunk le hazugságokkal. A hit egyrészt az a kincs, amit meg akarunk védeni, másrészt erő, ami lehetővé teszi, hogy megvédjük azt.

Ez a mozgalom, ami abból áll, hogy „félretesszük Istent”, ami Istent másodlagos valósággá teszi, elérte a papok és püspökök szívét.

Isten immár nem az életük, gondolataik és cselekedeteik középpontját foglalja el. Az imaélet már nincs központi helyen. Meggyőződés, hogy a papoknak saját életük által kell Isten központi szerepét hirdetni. Az Egyház, ahol a pap már nem hordozza ezt az üzenetet, egy beteg Egyház. Egy pap életének azt kell hirdetnie a világ számára, hogy „Isten egyedül elég”, ez az ima, ez az intim és személyes kapcsolat az életének a középpontja. Ez a papi cölibátus mélyebb oka.

Isten elfelejtésének első és legsúlyosabb megnyilvánulása a papok szekularizált életmódja. Ők az elsők, akiknek terjeszteniük kell az Örömhírt. Ha a személyes életük nem tükrözi ezt, akkor a gyakorlati ateizmus elterjed az egész Egyházban és a társadalomban.

Azt hiszem, fordulóponthoz értettünk az Egyház történetében. Igen, az Egyháznak mélyreható és radikális reformra van szüksége, aminek az életvitel és a papok életmódjának reformjával kell kezdődnie. Az Egyház önmagában szent. De mi akadályozzuk meg bűneinkkel és világi aggodalmainkkal, hogy ez a szentség ragyogjon.

Itt az ideje, hogy eldobjuk ezeket a terheket, és végre úgy jelenjen meg az Egyház, ahogy Isten azt megformálta. Néha úgy vélik, hogy az Egyház történelmét strukturális reformok jellemzik. Biztos vagyok abban, hogy a szentek azok, akik megváltoztatják a történelmet. A struktúrák ezt követik, és csak állandósítják a szentek tetteit.

A remény fogalma alapvető eleme az Őn munkájának, annak ellenére, hogy a könyv címe zord, és aggasztó észrevételei vannak nyugati civilizációnk állapotáról. Még mindig lát okot a reményre a mi világunkban?

A címe sötét, de valóságos. Valóban látjuk az egész nyugati civilizáció összeomlását. 1978-ban, a filozófus John Senior megjelentette könyvét a keresztény kultúra haláláról. Mint a negyedik századi rómaiak, mi is látjuk, ahogy a barbárok átveszik a hatalmat. De ezúttal a barbárok nem kívülről támadnak a városokra. A barbárok bent vannak. Ők azok az egyének, akik megtagadják saját emberi természetüket, akik szégyellik, hogy korlátozott teremtmények, akik apa és örökség nélküli Demiurgoszként szeretnek gondolni magukra. Ez az igazi barbárság. Ezzel szemben a civilizált ember büszke és boldog arra, hogy örökös lehet.

Meggyőztük kortársainkat arról, hogy ahhoz, hogy szabadok legyünk, nem függhetünk senkitől. Ez egy tragikus hiba. A nyugatiak meg vannak győződve arról, hogy a részesülés ellentétes a személy méltóságával. Azonban a civilizált ember alapvetően örökös; megkapja a történelmet, a vallást, a nyelvet, a kultúrát, a nevet, a családot.

Ha visszautasítjuk, hogy csatlakozzunk a függőség, az örökség és a származás hálózatához, arra kárhozzátjuk magunkat, hogy belépünk az önellátó gazdaság versenyének csupasz dzsungelébe. Mivel nem hajlandó elfogadni magát örökösnek, az ember a liberális globalizáció poklára kárhozzátja magát, ahol az egyéni érdekek ütköznek kizárólag a profit-bármilyen áron törvénye alapján.

A könyvem címe azonban a remény fényét is tartalmazza, mert az emmauszi tanítványok Lukács evangéliumában írt petíciójából származik: „*Maradj ve-*

lünk, mert esteledik, és a nap már lemenőben van.” (24,29). Tudjuk, hogy Jézus végül kinyilatkoztatja önmagát.

Reményünk első oka ezért maga Isten. Soha nem hagy el minket! Szilárdan hiszünk az ígérésében. A pokol kapui sem vesznek erőt a Szent Katolikus Egyház fölött. Mindig Ő lesz a megváltás bárkája. Mindig lesz elég fény annak, aki tiszta szívvel keresi az igazságot.

Még ha úgy is tűnik, hogy minden elpusztul, látjuk az újjászületés fénylő magvait kibontakozni. Szeretném megemlíteni a rejtett szenteket, akik hordozzák az Egyházat, különösen a vallásgyakorlók, akik minden nap Istent helyezik életük középpontjába. A kolostorok a remény szigetei. Úgy tűnik, hogy az Egyház vitalitása menedéket talált ott, mintha oázisok lennének a sivatag közepén — de azok a katolikus családok is, akik konkrétan az élet Evangéliumát élik, miközben a világ megveti őket.

A keresztény szülők korunk rejtett hősei, századunk mártírjai. Végül, szeretnék tisztelni annyi hithű és névtelen pap előtt, akik az áldozathozatalt az oltárnál teszik meg, életük középpontjaként és értelmeként. Azáltal, hogy a szentmise áldozatot naponta felajánlják hódolattal és szeretettel, hordozzák az Egyházat anélkül, hogy tudnának erről.

Hogyan egészíti ki ez a könyv az előző két kötetet (Isten vagy a semmi, A csend ereje)? Ez mit ad ahhoz a kettőhöz?

Az Isten vagy a semmi könyvben meg akartam köszönni Istennek, hogy beavatkozott az életembe. Azt szeretném, hogy sikerüljön Istent életünk, gondolataink, tetteink középpontjába helyezni, az egyetlen helyre, amit el kell elfoglalnia, hogy keresztény utazásunk keringeni tudjon ezen szikla körül, amelyre minden ember alapozza és építi saját magát, „*elérve Krisztus teljessége életkorának mértékére*” (1d Ef 4,13).

A Csend ereje olyan, mint egy spirituális bizalom. Nem csatlakozhatunk Istenhez; csak a csendben maradhatunk Őbenne.

Ez az utolsó könyv egy szintézis. Próbálok pontosan leírni a jelenlegi helyzetet, és leírni a kiváltó okokat. Ez az utolsó könyv jelzi a komoly emberi és lelki következményeket, amikor az ember elhagyja Istent. Ugyanakkor *A nap már lemenőben* határozottan megerősíti, hogy Isten nem hagyja el az embert, még akkor sem, ha az ember elrejtőzik a cserjék mögött a kertben, mint Ádám. Isten elindul megkeresni őt, és megtalálja őt, ez a jövő reményének szikrája.

Az utóbbi években az Egyház számos vitát szenvedett el, ahol némelyek szerint egyházi vezetők megkérdőjelezték az Egyház erkölcsi tanítását, pl. az Amoris Laetitia (a szerelem öröme), II. János Pál magiszteriumának figyelmen kívül hagyása (amit a II. János Pál Pápai Intézet nemrégiben egyértelműen módosított),

a Humanae Vitae aláírása és a halálbüntetés felülvizsgálata, hogy csak néhányat említsünk. Miért történik ez, és kell-e a hívőknek aggódniuk?

Egy igazi kakofóniával nézünk szembe a püspökök és papok részéről. Mindenki igazságként akarja elfogadtatni személyes véleményét. De csak egy igazság van: Krisztus és az Ő tanítása. Hogyan tudna megváltozni az Egyház doktrínája? Az Evangélium nem változik. Még mindig ugyanaz. Egységünket nem építhetjük divatos vélemények köré.

A zsidóknak írt levél azt mondja: „*Jézus Krisztus ugyanaz tegnap, ma és mindörökké. Ne hagyjátok, hogy különféle megtévesztő tanítások félrevezessenek benneteket. Mert jó, ha az ember kegyelemmel erősíti a szívét, ahelyett, hogy (áldozati) ételekkel erősítene, amelyek azoknak sem használtak, akik éltek velük.*” (Zsid 13,8-9) — „az én doktrínám” miatt, mondja Jézus. „*Tanításom nem tőlem való, hanem attól, aki küldött.*” (Jn 7,16). Isten maga gyakran ismétli meg nekünk: „*Szövetségemet nem szegem meg, ajkam szójátát nem másítom meg. Ahogy szent vagyok s ahogy megesküdtem, Dávidnak hazudni biztosan nem fogok.*” (Zsolt 89,35-36).

Néhányan az *Amoris Laetitia*-t használják fel arra, hogy ellenkezzenek II. János Pál nagy tanításaival. Tévednek. Ami tegnap igaz volt, ma is igaz marad. Szilárdan ragaszkodnunk kell ahhoz, amit XVI. Benedek a folytonosság hermeneutikájának nevezett. A hit egysége magában foglalja a magiszterium térben és időben való egységét. Amikor új tanítást kapunk, azt mindig az előző tanítással összhangban kell értelmezni.

Ha szakadást okozunk, megtörjük az Egyház egységét. Azok, akik hangosan forradalmakat és radikális változásokat jelentenek be, hamis próféták. Nem a nyáj javát keresik. A média népszerűségét keresik az isteni igazság árán. Ne legyünk lenyűgözve. Csak az igazság tesz szabaddá bennünket. Bizakodnunk kell. Az Egyház magiszteriuma soha nem mond ellent önmagának.

Amikor vihar tombol, oda kell a horgonyt kötni, ami stabil. Ne loholjunk divatos újdonságok után, melyek elhalványulhatnak, mielőtt meg tudnánk ragadni őket.

Mennyire van meggyőződve arról, mint egyes kritikusok, hogy a zsinat utáni liturgiai reformok vezettek a jelenlegi válsághoz az Egyházban, melyről a könyvében is szól?

Úgy hiszem, hogy XVI. Benedek tanítása ragyogó ebben a kérdésben. Nemrég az azt merte leírni, hogy a liturgia válsága áll az Egyház válságának középpontjában. Ha a liturgiában már nem helyezük Istent a középpontba, akkor nem tesszük Őt az Egyház középpontjába sem. A liturgiát ünneplve az Egyház visszatér forrásához. Mindennek értelme az, hogy Istenhez forduljunk, hogy minden tekintet a keresztre irányuljon. Ha nem teszi, akkor magát

helyezi a középpontba, hasznavehetetlenné válik. Úgy vélem, hogy a kereszt felé irányuló tekintet, az irány elvesztése, szimbolikusan az Egyház válságának gyökere. A Zsinat mégis azt tanította, hogy „a liturgia elsősorban és mindenekelőtt az isteni Felség imádata.” Ebből egy lapos, emberi és énközpontú ünneplést csináltunk, egy baráti összejövetelt, ami önmagasztaló.

Ezért azonban nem a Zsinatot kell megkérdőjelezni, hanem az ideológiát, ami megszállta az egyházmegyéket, plébániákat, papokat és szemináriumokat a zsinatot követő években.

Azt hittük, a szent már elavult érték. De ez feltétlenül szükséges az Isten felé vezető utunkon. Szeretném idézni Romano Guardinit: „bízz Istenben; a közelség Hozzá és a bizalom Benne továbbra is gyenge és erőtlen, ha a személyes ismeret Isten kizárólagos felségéről és félelmetes szentségéről nem ellensúlyozza ezt” (Elmélkedések mise előtt, 1936).

Ebben az értelemben az oltár, az azt körülvevő szent tér bagatellizálása egy lelki katasztrófa. Ha az oltár már nem az a szent küszöb, melyen túl Isten található, hogyan találánánk meg az Ő megközelítésének örömét? A világ, ami negligálja a szentet, egyhangú, lapos és szomorú világ. Azzal, hogy kifosztjuk liturgiánkat, kiábrándítjuk a világot, és tompa szomorúsággá redukáljuk a lelkeket.

Véleménye szerint a liturgiai reform mely aspektusai voltak pozitív vagy negatív hatással a hívókra?

Fontos kiemelni azt a hatalmas előnyt, amit a bibliai szövegek legnagyobb választéka kínál az elmélkedéshez. Hasonlóképpen szükséges volt a nemzeti nyelv mérsékelt bevezetése.

Mindenekelőtt úgy gondolom, hogy a Zsinat egyik fontos tanítása, hogy foglalkozzanak a hívők elmélyült és teológiai részvételével. Sajnos azonban visszaéltek ezzel, és agitációra és aktivizmusra használták fel. Figyelmen kívül hagyták, hogy az emberek aktív részvétele nem abból áll, hogy szétosztjuk a szerepeket és a funkciókat, hanem inkább abból, hogy bevezetjük a híveket a Húsvét misztériumának mélyébe, hogy elfogadhassák Jézus halálát és feltámadását egy sokkal autentikusabb és sugárzóbb keresztény élet által, ami az evangéliumi értékeken alapul.

Visszautasítani, mint az *opus Dei-t*, vagyis hogy a liturgiát „Isten munkájának” tekintsük, azt a kockázatot hordozza, hogy emberi művé alakítjuk át. Azután majd élvezzük a szabályok, opciók kitalálását, létrehozását és sokszorozását azt képzelve, hogy sok beszéddel és a szabályok és opciók sokszorozásával majd jobban meghallgatják [ezeket] (lásd Mt 6,7).

Úgy gondolom, hogy a Sacrosanctum Concilium egy fontos szöveg a liturgia mély és misztikus megértéséhez. Ki kellett szállnunk egy bizonyos skatulyázásból. Sajnálatos módon ezt egy rossz kreativitás váltotta fel, ami az isteni

művet emberi valósággá alakítja át. A kortárs technikai mentalitás szeretné redukálni a liturgiát, egy hatékony pedagógiai tevékenységgé. E célból arra törekszünk, hogy a ceremóniák kedélyesek, vonzóak és barátságosak legyenek. De a liturgiának nincs pedagógiai értéke, kivéve azt, hogy teljes mértékben Isten dicsőítésére, Isten imádatára és az emberek megszentelésére rendeltetett.

Az aktív részvétel ebben a perspektívában azt jelenti, hogy magunkat szent megdöbbenésben találjuk, örömteli félelemben, ami elhallgattat bennünket az isteni Felség előtt. Ahhoz, hogy belépünk az istenibe, meg kell tagadnunk a kísértést, hogy megmaradjunk az emberiben.

Ebben az értelemben sajnálatos, hogy templomaink szentélye nem az Isten imádatára fenntartott hely, hogy világi ruhában lépünk be oda, hogy az emberiből az istenibe történő átmenetet nem jelzi egy építészeti határ. Hasonlóképpen, ha a zsinat tanítása szerint Krisztus jelen van az Igében, amikor hirdetik, sajnálatos, hogy a felolvasóknak nincs megfelelő ruházata, ami azt mutatná, hogy nem emberi szavakat, hanem Isten igéjét hirdetik.

Végül, ha a liturgia Krisztus műve, nem szükséges, hogy a pap elmondja saját észrevételeit. Nem a szabályok és lehetőségek sokasága, vagy az imák folyamatos megváltoztatása és a liturgikus kreativitás kiteljesedése tetszik Istennek, hanem a *metanoia*, életünk és viselkedésünk radikális megváltozása, amit súlyosan szennyez a bűn, és híg ateizmus jellemez.

Szükséges megjegyezni, hogy amikor a misekönyv felhatalmazást ad a közbevetésre, beavatkozásra, az nem lehet evilági és emberi diskurzus, sem pedig a jelenlegi események kommentárja, vagy világi üdvözlése a jelenlevőknek, hanem egy kis buzdítás, hogy belépjenek a misztériumba.

Semmi világi dolognak nincs helye a liturgikus cselekedetekben. Súlyos hiba lenne azt hinni, hogy a világi, látványos elemek ösztönzik a hívők részvételét. Ezek az elemek csak az emberi részvételt segítik, nem pedig a részvételt Krisztus vallásos és üdvözítő tevékenységében.

Látjuk ennek gyönyörű illusztrációját a zsinat előírásaiban. Míg a konstitúció [a Szent Liturgiáról] ismételten javasolta a tudatos és aktív részvételt, sőt a rítusok teljes körű ismeretét, a latin nyelvet ajánlja egy tételben, előírva, hogy „a hívek is képesek lehetnek elmondani vagy latinul együtt énekelni a mise szokásos részeit, melyek rájuk vonatkoznak.”

Valóban, a rítusok intelligenciája nem csak az emberi értelem munkája, melynek meg kell ragadnia, megérteni és elsajátítani mindent. A szent rítusok intelligenciája feltételezi a valódi részvételt abban, amit ezek a misztériumból kifejeznek. Ez az intelligencia a *sensus fidei*-é [természetes hitérzék – a szerk.], aki az élő hitet gyakorolja a szimbólumon keresztül, és aki jobban ismeri az összhangot, mint a koncepciót.

Krisztus passiója is egy liturgia; csak a hit pillantása tudja felfedezni a megváltás művét, amit szeretetből hajt végre. Az egyetlen dolog, amit az emberi ész meglát benne, az a halál kudarca és a kereszt horrorja. Belépni a tevékeny részvételbe (*participatio actiosa*) azt jelenti, hogy, mint az emmauszi tanítványok, hagyjuk magunkat megérinteni a kenyértörés által, hogy megértsük a Szentírást.

Ferenc pápa emlékeztetett bennünket nemrég, hogy a papnak nem kell magát „show-mester” szerepben láttatnia, hogy elnyerje a gyülekezet csodálatát. Éppen ellenkezőleg, részt kell vennie Krisztus cselekedeteiben, bele kell lépnie, eszközévé kell válnia. Ezért nem kell állandóan beszélnie, szembenézni a gyülekezettel, inkább Krisztus embereként (in *persona Christi*) kell eljárnia, és mennyegzői párbeszédbe bevonni a hívőket ebbe a részvételbe.

Ezért helyénvaló, hogy a bűnbánati rítus, a felajánlás és az eucharisztikus ima során mindenki együtt a kereszt felé forduljon, vagy még inkább Kelet felé, hogy kifejezzék hajlandóságukat arra, hogy az Egyház által részt vegyenek a krisztusi imádat és megváltás munkájában.

Miért gondolja, hogy egyre több fiatal vonzódik a hagyományos liturgiához/a rendkívüli formához?

Nem hiszem, hanem látom, szemtanúja vagyok. Fiatalok biztosítottak arról, hogy teljes mértékben a „rendkívüli formát” részesítik előnyben, ami jobban nevelő hatású, és jobban ragaszkodik Isten elsőbbségéhez és központi helyéhez, a csendhez, a szent és isteni transzcendenciához. De mindenekelőtt, hogyan is érthetjük meg, hogyan ne lepődjünk és döbbenjünk meg azon, hogy ami tegnap még szabály volt, ma már tiltott? Nem igaz-e, hogy a rendkívüli forma megtiltása vagy gyanúba keveredése csak a mi fuldoklásunkat és spirituális halálunkat kívánó démontól eredhet?

Amikor a rendkívüli formát a II. vatikáni zsinat szellemében ünneplik, feltáru annak teljes gyümölcse: hogyan lepődhetünk meg azon, hogy a sok szentet hordozó liturgia továbbra is mosolyog az Istenre szomjazó fiatal lelkekre?

Mint XVI. Benedek, remélem, hogy a római rítus két formája kölcsönösen gazdagító lesz. Ez azt jelenti, hogy ki kell szállni egy hermeneutikai szakadástól. Mindkét formának ugyanaz a hite és teológiája. Ellenezni ezeket mélyleges egyházi tévedés. Ez azt jelenti, hogy leromboljuk az Egyházat, ha kiszakítjuk a tradícióból, és elhítjük azt, hogy amit az Egyház szentnek tekintett a múltban, az most rossz, elfogadhatatlan. Micsoda megtévesztés és sértés ez minden szentnek, akik előttünk jártak! Micsoda látomás az Egyházzal.

El kell távolodnunk a dialektikus oppozíciótól. A Zsinat nem akart szakítani a tradíció által örökölt liturgikus formákkal, hanem éppen ellenkezőleg, még jobban belépni és teljes mértékben részt venni azokban.

A zsinati konstitúció kimondja, hogy „az elfogadott új formáknak valamilyen módon organikusan kell növekedniük a már létező formákból.”

Ezért helytelen lenne szembeállítani a Zsinatot az Egyház hagyományával. Ebben az értelemben szükséges, hogy azok, akik a rendkívüli formát ünneplik, ne ellenzékként, hanem a Sacrosanctum Concilium szellemében tegyék azt.

Szükségünk van a rendkívüli formára, hogy tudjuk, milyen szellemben ünnepljük a rendes formát. Ezzel szemben a rendkívüli forma megünneplését a Sacrosanctum Concilium utalásainak figyelembe vétele nélkül azt kockáztatjuk, hogy ezt a formát egy élettelen és jövő nélküli régészeti maradvánnyá redukáljuk.

Az is kívánatos lenne, hogy a misszálé egy későbbi kiadásának mellékletében szerepeljen a rendkívüli forma bűnbánati rítusa és a felajánlás annak hangsúlyozására, hogy a két liturgikus forma folyamatosan és szembenállás nélkül megvilágítja egymást.

Ha ebben a szellemben élünk, akkor a liturgia nem lesz többé a rivalizálás és kritika helye, és végül bevezet bennünket a nagy mennyei liturgiába.

Afrika számos részét, bár a liturgia gyakran hosszú, a dal, a tánc, a taps szabad kifejezése is jellemzi – némelyiket egyesek úgy írják le, mint visszaélést egy sokkal áhítatosabb, sötét, imádságos liturgiával. És mégis, az ortodoxia él és virul a kontinensen. Mivel magyarázza ezt?

Afrikában a hívők néha órákat gyalognak, hogy eljussanak misére. Éheznek az Evangéliumra és az Eucharisziára. Mérőföldet gyalognak, és misére mennek, hogy sokáig Istennel maradjanak, hogy meghallgassák a szavát, hogy a jelenléte táplálja őket. Odaadják Istennek az idejüket, az életüket, a fáradalmukat és a szegénységüket. Istennek adják teljesen magukat és mindent, amijük van. És az az örömük, hogy mindent odaadtak Őneki.

Az örömük néha túlságosan is külsőségekben nyilvánul meg, az afrikaiaknak meg kell tanulniuk a bensőséget és a csendet. Meg kell tiltaniuk a tapsot és a sikoltást, aminek semmi köze Isten misztériumához; megszüntetni a beszédet, a folklórt, a túlradó szavakat, melyek akadályozzák a találkozást Istennel. Isten az ember csöndjében és bensőjében lakozik; az ember szíve Isten temploma — mert tudom, hogy az afrikaiak tudják, hogyan kell térdre ereszkedni, és áldozni tisztelettel és hódolattal.

Hiszem, hogy az afrikaiak mélyen érzik azt, ami szent. Nem szégyelljük Istent imádni, azt kinyilvánítani, hogy tőle függünk. Mindenekelőtt az afrikaiak örömmel hagyják, hogy a hitet verseny vagy megkérdőjelezés nélkül tanítsák nekik. Hiszem, hogy Afrika kegyelme abban rejlik, hogy ismeri magát, és Isten gyermeke marad.

Hangsúlyozom ebben a könyvben, hogy a modern nyugati gondolkodás központi gondolata a gyermekség vagy az apaság elutasítása, ami alapvetően Isten elutasítása. A nyugati szívek mélyén mélységes lázadást érzek Isten kreatív atyasága ellen. Tőle kapjuk természetünket, mint férfi és nő. Ez elviselhetetlenné vált a modern elmék számára.

A gender ideológia ördögi elutasítása annak, hogy szexuális természetünket Istentől kapjuk. A Nyugat nem hajlandó ezt elfogadni, csak azt fogadja el, amit saját maga épít. A transzhumanizmus a mozgalom végső képmása. Még az emberi természet is, mivel Isten ajándéka, elviselhetetlenné válik a nyugati ember számára.

Ennek a lázadásnak ez a spirituális lényege. Ez a Sátán lázadása a kegyelem ajándéka ellen. Alapvetően úgy gondolom, hogy a nyugati ember elutasítja, hogy pusztán a kegyelem mentse meg. Elutasítja, hogy megváltsák, és egyedül saját maga akarja azt elvégezni. Az ENSZ által támogatott „nyugati értékek” Isten elutasításán alapulnak, amit az evangéliumi gazdag ifjúhoz hasonlítok. Isten ránézett a Nyugatra, és megszerette, mert egyszerű dolgokat tett. Arra hívta a Nyugatot, hogy menjen tovább, de a Nyugat elfordult, inkább a gazdagságot választotta, amit csak magának köszönhetett. Az afrikaiak tudják, hogy szegények és kicsik Isten előtt. Büszkék arra, hogy letérdelhetnek, boldogok, hogy egy mindenható Teremtőtől és Atyától függenek.

Az afrikai egyház közismert a közösségtudatáról, a megosztásról, a transzcendenciáról és a magisztérium iránti tiszteletéről. Hogyan lehet ezeket az erőket legjobban arra használni, hogy mutassák előre az utat az egyetemes Egyház számára, különösen azokon a részekén, ahol a szekularizmus és a nihilizmus vert gyökeret?

A Nyugat volt a krízis gyökere. Tőle függ, hogy alkalmazza-e az ellenszert. Ehhez a kolostorok tapasztalataiból kell kiindulnunk. Ezek olyan helyek, ahol Isten egyszerűen és konkrétan az élet középpontja. Isten az emberi élet élete. Isten nélkül az ember egy olyan hatalmas és fénséges folyóhoz hasonlít, ami elvágta magát a saját forrásától. Előbb vagy utóbb ez a folyó kiszárad és végleg eltűnik.

Olyan helyeket kell teremtenünk, ahol virágozhatnak az erények. Itt az ideje, hogy visszanyerjük a non-konformizmus bátorságát. A keresztényeknek erősnek kell lenniük ahhoz, hogy oázisokat alkossanak, ahol levegőt lehet venni, ahol egyszerűen lehetséges a keresztény élet.

Hívom a keresztényeket, hogy nyissák meg az érdeknélküliség oázisait a diadalmas jövedelmezőség sivatagában. Igen, nem lehetsz egyedül a társadalom sivatagában Isten nélkül. Az a keresztény, aki egyedül marad, veszélyben van. Végül felfalják a kereskedő társadalom cápái.

A keresztényeknek a templomaik körüli közösségekben kell gyülekezniük. Újra fel kell fedezniük az intenzív, folyamatos és állhatatos imaélet rendkívüli fontosságát. Egy férfi, aki nem imádkozik, olyan, mint egy súlyos beteg, aki a karok, lábak teljes benuulásától szenved, és elvesztette a beszéd, hallás, látás képességét... Ez az ember el van vágva minden alapvető kapcsolattól. Halott ember. Hogy megújítsuk a kapcsolatunkat Istennel, hogy teljes életet éljünk, lélegeznünk kell.

Olyan helyeket kell teremtenünk, ahol a szív és az elme lélegezni tud, ahol a lélek nagyon konkrét módon fordulhat Istenhez. Közösségeinknek Istent kell életünk, liturgiánk és templomaink középpontjába helyezniük.

A hazugságok lavinájában meg kell találni azokat a helyeket, ahol az igazságot nem csak elmagyarázzák, de az megtapasztalható is. Ez egyszerűen csak az Evangélium megélésének a kérdése! Nem utópiaként gondolni rá, hanem konkrét módon megtapasztalni.

Sok országban úgy tűnik, hogy a népi jámborság elvesztése felgyorsította az elkeresztényietlenedés folyamatát, különösen a munkásosztály körében. Mivel magyarázza a vallásosság elvesztését?

Ebben a könyvben elmagyarázom, hogy egy „tisztá” és intellektuális kereszténységről álmodtunk. Visszautasítottuk, hogy Isten testet öltson az életünkben. A legszegényebbek az első áldozatok. Úgy vélem, hogy a hit és a vallásosság közötti hamis teológiai ellentét ennek a hibának a gyökere. A hit első megnyilvánulása a vallás gyakorlása. A rózsafüzért, a zarándoklatokat, a térden állva imádkozást, a szentek iránti tiszteletet, a böjtölést megvetették és kigúnyolták, mint félpogány gyakorlatokat. Manapság a húsvéti böjt, azaz az önmegtartóztatás és az élelmiszer megvonás 40 napja sokak számára csak a szertartásokban létezik. Ezt a gyakorlatot elhagytuk. Azonban még mindig van orvosi böjt a testi jólétünk miatt. Konkrét vallásos hozzáállás nélkül hitünk illúzióvá válhat.

Miért aggaszt a pánamazóniai szinódus olyan sok embert, köztük néhány elismert bīborost? Mi aggasztja Önt az október 6-27. közötti találkozóval kapcsolatban?

Azt hallottam, hogy néhány ember azt akarta, hogy ez a szinódus az egyetemes Egyház egyfajta laboratóriuma legyen, míg mások azt mondták, hogy a szinódus után semmi sem lesz ugyanaz, mint korábban. Ha ez igaz, akkor ez a megközelítés tisztességtelen és félrevezető. Ennek a szinódusnak van egy különleges és helyi célja: az Amazonas evangelizálása.

Attól tartok, hogy néhány nyugati ember lefoglalja ezt a közgyűlést ahhoz, hogy tovább vigye saját projektjeit. Különösen a házas férfiak felszentelésére, a női szolgálatok létrehozására vagy a laikusok számára a joghatóság biztosítására gondolok. Ezek a pontok az egyetemes Egyház struktúrájára vonat-

koznak. Nem tárgyalhatók egy adott és helyi szinódusban. A tárgy fontossága megköveteli a világ összes püspökének komoly és megfontolt részvételét. Mégis nagyon keveseket hívnak meg erre a szinódusra. Egy adott szinódus előnyeinek kihasználása ahhoz, hogy ezeket az ideológiai projekteket bevezessék, méltánytalan manipuláció, tisztességtelen megtévesztés, Isten megsértése lenne, aki Egyházát vezeti, és aki rábízta a megváltási tervét [az Egyházra].

Ezen felül megdöbben és felháborít, hogy az amazonasi szegények szellemi szenvedését ürügyként használják a burzsoá és a világi kereszténységre jellemző projektek támogatására.

Én egy fiatal egyházból jövök. Ismertem a misszionáriusokat, akik faluról-falura járnak, hogy támogassák a katekumenátusokat. Az evangelizációt húsba vágó dolognak éltem meg. Tudom, hogy egy fiatal Egyháznak nincs szüksége házas papokra. Ellenkezőleg. Olyan papokra van szüksége, akik nekik adják a megélt kereszt tanúságát. Egy papnak a helye a kereszten van. Amikor a szentmisét ünnepli, egész életének a forrásánál van, vagyis a keresztnél.

A cölibátus az egyik konkrét útja annak, ahogy megélhetjük a kereszt misztériumát az életünkben. A cölibátus belevési a keresztet a testünkbe. Ezért elviselhetetlen a cölibátus a modern világ számára. A papi cölibátus botrány a modern [ember] számára, mert a „keresztről szóló tanítás azoknak, akik elvesznek, balgaság” (1Kor 1,18).

Egyes nyugatiak nem tolerálják tovább a kereszt botrányát. Azt hiszem, hogy elviselhetetlen gyalázat lett a számukra. Azért jönnek, hogy gyűlöljék a papságot és a cölibátust.

Úgy gondolom, hogy a püspököknek, papoknak és a hívőknek a világ minden táján fel kell izzaniuk, hogy kifejezzék szeretetüket a kereszt, a papság és a cölibátus iránt. Ezek a papság elleni támadások a leggazdagabbaktól származnak. Egyesek szerint mindenhatóak, mert ők finanszírozzák a szegényebb egyházakat. De nem szabad, hogy megijedjünk a hatalomtól és pénztől.

A térdelő ember hatalmasabb a világnál. Bevehetetlen mellvéd az ateizmus és az emberi örület ellen. A térdelő ember megremegtetni a sátán büszkeségét. Mindannyian, akik az emberek szemében hatalom és befolyás nélküliek vagyunk, de akik tudjátok, hogyan maradjatok térden Isten előtt, ne féljete azoktól, akik megfélemlíteni akarnak benneteket.

Ki kell építenünk az ima és az áldozathozatal mellvédjét, hogy egyetlen rés se sértse meg a katolikus papság szépségét. Meggyőződésem, hogy Ferenc pápa soha nem engedi meg a papság ilyen lerombolását. Amikor visszatért a panamai ifjúsági világnapról, január 27-én azt mondta újságíróknak, idézve VI. Pál pápát: „Inkább az életemet adnám, mint megváltoztatni a cölibátus törvényét.” Hozzátette: „Ez egy bátor kifejezés, egy ennél sokkal bonyolultabb

pillanatban (1968/1970)... Személy szerint úgy gondolom, hogy a cölibátus ajándék az Egyháznak. Másodsor, nem értek egyet az opcionális cölibátus engedélyezésével. Nem.”

(www.karizantikus.hu, 2019. november 7-9.)

Miért nem asszimilálódnak a mohamedánok?

Arról szeretnék beszélni, hogy a muszlimok miért nem asszimilálódnak. Az iszlámnak két szakasza van: ott van a viszonylag békés és barátságos mekkai szakasz, de ott van a medinai szakasz is, ami akkor következik be, amikor erősekké válnak. Amikor még gyengék, akkor örülnek, hogy itt lehetnek, nincsenek követeléseik, de amikor megerősödnek, akkor nagyon rámenőssé válnak, egészen az [őshonos civilizáció] megsemmisítéséig elmenve. Amikor az iszlám megjelenik, kezdetben barátságos, azonban idővel leural mindent és mindenkit. Ez lehet, hogy évszázadok alatt következik be, de végül nem asszimilálódik, hanem uralkodik. Az egyetlen módja annak, hogy az iszlám ne domináljon, az ellene folytatott háború.

Ma arról szeretnék beszélni, hogy a muszlimok miért nem asszimilálódnak. Ezt a témát különösen azért választottam, mert Európában, ami ugyanolyan politikailag korrekt, mint az USA, és nem szabad kritizálni az iszlámot, legalább a következő kérdést fel lehet tenni: miért nem asszimilálódnak a muszlimok? A rövid válasz: Mohamed és a Korán miatt.

De menjünk bele a részletekbe.

Vegyük az első példát az „asszimilációra” Mohamed életéből. Mohamed Mekkában élt, ahol megalkotta az érveit az Istene, Allah és a követői mellett. Ezért rábeszéltek, hogy hagyja el a várost, mondván, hogy el kell mennie, és ekkor Medinába ment. Öt évvel később nem asszimiláció történt, hanem megsemmisítés. Medina lakosainak felét három zsidó törzs alkotta, melyeket rabszolgasorba vertek, kivégeztek és elűztek. Az ott maradó arabok muszlimokká váltak. Ez a végső nem-asszimiláció: az őshonos kultúra megsemmisítése. Ez fontos, mert emlékezzünk arra, hogy Mohamed a tökéletes muszlim tökéletes példája, tehát mindez szunna. A zsidók medinai kiirtása létrehozta azt, amit én a zsidó-doktrínának nevezek, mely elkülöníti a zsidókat a muszlimoktól. Kezdetben az iszlám nagyon barátságos volt a zsidókkal, azonban Medinában mindez megváltozott, és megsemmisítették őket. A megsemmisítés a végső nem-asszimiláció.

Ezt a mintát nem csak Medinában láthatjuk, hanem Törökországban is, mely valaha keresztény volt. Továbbá Észak-Afrikában, Egyiptomban, Irakban és Szíriában, melyek szintén keresztények voltak. Ezek a keresztény területek iszlámmá váltak. Ez megsemmisülés, nem pedig asszimiláció.

Azonban mindez nem csak a keresztényekkel történt meg. Afganisztán valaha buddhista volt, Pakisztán és Malajzia pedig hindu, azonban most már elérték a megsemmisülés végső formáját. Nem történt asszimiláció.

Tehát az iszlám doktrína a megsemmisítést tartalmazza, nem pedig az asszimilációt. Erre emlékezzünk, mivel nem minden muszlim fog előállni azzal, hogy meg akar semmisíteni bennünket, azonban **az iszlámnak két szakasza van: ott van a viszonylag békés és barátságos mekkai szakasz, de ott van a medinai szakasz is, ami akkor következik be, amikor erősekké válnak. Tehát két iszlámot láthatunk: az erős iszlámot és a gyenge iszlámot. Amikor még gyengék, akkor örülnek, hogy itt lehetnek, nincsenek követeléseik, de amikor megerősödnek, akkor nagyon rámenőssé válnak, egészen az [őshonos civilizáció] megsemmisítéséig elmenve.**

Nézzük meg, mit mond a Korán (2:193) az asszimilációról: Harcoljatok ellenük [a káfirok ellen], amíg el nem éritek, hogy nincs többé vizsálya, és csakis Allah vallása uralkodik, azonban, ha behódolnak, akkor csak azokkal harcoljatok, akik rosszat tesznek [vagyis akik nem követik a sariát]. Ez az asszimilációról szól? Nem! Ez a dominanciáról szól.

A következő hadiszban (Muszlim hadiszgyűjtemény 1,31) Mohamed ezt mondja: Azt az utasítást kaptam, hogy háborút folytassak az emberiség ellen, **mindaddig**, amíg el nem fogadják, hogy nincs más isten, csakis Allah és én vagyok az ő prófétája. Másképp fogalmazva Mohamed azt mondja, hogy **egészen addig kell háborúzni, amíg az egész világ iszlámmá nem válik.** Ismét megkérdezem: ez asszimiláció? Nem! Ez megsemmisítés.

Egy másik hadisz (Bukhári hadiszgyűjtemény 4,52,196): Azt az utasítást kaptam, hogy egészen addig harcoljak a káfirok ellen, amíg mindegyikük el nem ismeri, hogy csak egy isten van, Allah, én pedig az ő prófétája vagyok. Itt megint nem az asszimiláció doktrínájával, hanem a megsemmisítés doktrínájával találkozunk.

Én ezt a telítődés törvényének nevezem. **Amikor az iszlám megjelenik, kezdetben barátságos, azonban idővel leural mindent és mindenkit. Ez lehet, hogy évszázadok alatt következik be, de végül nem asszimilálódik, hanem uralkodik.**

Egyetlen olyan hely van, ahová az iszlám bevándorolt, de azután mégsem telítődött teljesen az iszlámmal – és ennek oka a háború volt. 700 év háború volt Spanyolországban, és háború volt a Balkánon és Közép-Európában is.

Tehát az **egyetlen módja annak, hogy az iszlám ne domináljon, az ellene folytatott háború.**

Az emberiség egy furcsa fogalom a Koránban, mert valójában nincs emberiség, csak muszlimok (hívők) és káfirok. És mit mond a Korán a káfirokról? Nos, 12 különböző versben mondja azt, hogy a muszlimok soha nem igaz barátai a káfiroknak.

Korán 3:28: A hívők ne barátkozzanak káfirokkal más hívők helyett! Akik mégis ezt teszik, elveszítik Allah védelmét, és egyedül maradnak önmaguk védőiként.

Tehát a hívők nem barátkoznak a káfirokkal. Mit jelent mindez? Akkor ez az asszimilációról vagy inkább a dominanciáról szól?

Egy újabb hadisz (Abu Dáúd 2789): Mohamed ezt mondta: bárki, aki egy káfierral barátkozik, és velük együtt él, az egy közülük. És mivel a káfir a legrosszabb dolog a földön, ez nem egy jó ötlet. Úgyhogy mindez nem vezet asszimilációhoz.

Az iszlámban nincs arany szabály, ezért nincs közös erkölcsi kötelék a bevándorló muszlimok és mi közöttünk. Ehelyett olyan szabályaik vannak, amik pl. megengedik a megtévesztést. Az iszlámban nincs arany szabály, hogy „bánnj úgy másokkal, mint ahogy szeretnéd, ha veled bánnának”. Ehelyett **külön erkölcsi parancsok vannak a muszlimok, a hívők számára.**

Az iszlám jog sem támogatja az asszimilációt, mivel a sariának minden jogrend felett dominálnia kell, és a saria alatt a káfirok dimmik, vagyis leigáztak. Tehát a nem-asszimilációnak doktrinális alapja van. Az erkölcsi különbségek közöttünk: a káfirokat Allah gyűlöli, és ezért a muszlimoknak is így kell tenniük.

Minden muszlimnak kettős természete van. Ez nem vezet el az asszimilációhoz, mert olyanok merülnek fel, hogy „bízhatok-e ebben a fickóban/hölgyben?” Láthatjuk, hogy az iszlám összes doktrínája nem az asszimilációról, hanem a dominanciáról szól.

A Korán (8:47) így beszél a migrációról: Azok a muszlimok, akik elvándorolnak és dzsihádot folytatnak Allah ügyéért, és azok, akik menedéket adnak nekik, vagyis segítik őket – ők igaz hívők. Tehát azok igaz muszlimok, akik migrálnak, és dzsihádot folytatnak azért, hogy bevezessék a sariát.

Ezzel kapcsolatban itt egy hadisz (Kenz al Umal 46274): A migrációnak addig nem lehet vége, amíg hitetlenség van, vagy van olyan ellenség, amely ellenáll. **Tehát a migráció örökre szól, amíg mindannyiunkat le nem igaz-zák. A migráció célja egy saria társadalom létrehozása, nem pedig egy asszimilációs társadalom létrehozása.**

Ezt a saria civilizációt sok apró lépésben valósítják meg, amit én szalámitaktikának nevezek: mindig egy kis szelet. Következzen egy példa erre: az USA Kongresszusában soha nem engedték meg a fej eltakarását – pl. a zsidók nem viselhetik a kipát. De mivel muszlimokat is bevásároltak a Kongresszusba, ők viselhetik a hidzsábot. Ez a dominancia egy formája, nem pedig az asszimilációé.

Tehát az iszlám migráció bevezeti a sariát: ez a telítődés törvénye, ahol a társadalom egészének iszlámmá kell válnia, de minimum meg kell felelnie a sariának. Ismételn: Ez az asszimilációról szól? Nem! A dominanciáról.

Az iszlám elméletről váltsunk át az iszlám gyakorlatra, itt az USA-ban, napjainkban. A CAIR iszlám „jogvédő” csoport egyik vezetője ezt mondta: a muszlimok soha nem lehetnek teljes mértékben az USA polgárai, mivel szó sem lehet róla, hogy teljesen elkötelezzük magunkat ennek az országnak az intézményei és ideológiája iránt.

Ennél egyértelműbb nem is lehetne!

A muszlimok azért nem integrálódnak, mert mi mocskos káfirok vagyunk, és a muszlimok fölöttünk állnak. Az iszlámnak ott van a saria, nekünk meg bár lehet, hogy még van alkotmányunk, de az nem állhat ellen a sariának, mivel a sariának mindig uralkodnia kell. Az iszlámnak kettős etikája van. Ez azt jelenti, hogy ha a szomszédod egy muszlim, akkor bízatsz benne? Talán igen, talán nem. **A muszlimok azt az utasítást kapták, hogy harcolniuk kell addig, amíg az egész világot a saria nem uralja. Ez azt jelenti, hogy egy nemzetnek, amibe bevándorolnak, annak saria-nemzetté kell válnia.**

Bill Warner

(www.dzsihadfigyelo.com, 2019.11.17.)

Tévelygő bárányok

Amikor látta a tömeget, megesett rajta a szíve, mert olyan volt, mint pásztor nélkül a juhok: elcsigázott és kimerült... Ezt a tizenkettőt küldte Jézus, megparancsolva nekik: „A pogányokhoz vivő utakra ne térjete rá, s a szamáriaiak városaiba ne menjete be! Forduljatok inkább Izrael házának elveszett juhaihoz! (Mt 9,36, 10,5-6)

Advent első hetének szombati evangéliuma nem csak arra hívja fel a figyelmet, hogy az aratni való sok, de a munkás kevés – ezért küldi az apostolokat

Jézus a városokba. E mellett érdemes meglátni az itt kiemelt részletet, mely szerint az Ószövetség választott népe Jézus korában olyannak látszott, mint a pásztor nélküli juhok sokasága.

Jézus Evangéliumban rögzített tanításaiból is jól látszik, hogy a pásztorok (farizeusok és írástudók) egész máshogy éltek, egész máshogy tanítottak, a tudatukban egészen más Isten-kép volt, mint amit Jézus Krisztus, az Isten Fia képviselt (ezért nem is tudták elfogadni tanítását). Ebből teljesen természetesen adódik, hogy Jézus pásztor nélkülinek látta a népet, a bárányokat. Az apostolok küldésénél külön megerősíti, hogy Izrael házának elveszett juhaihoz, az elveszett, tévelygő bárányokhoz forduljanak, azokat próbálják visszaterelni Isten aklába.

Olyan érzésem van, mintha ma sem lenne sokkal különb a helyzet. Ma, amikor Vatikán irányából rendszeresen zavarodottságot lehet hallani, püspökök, bíborosok ugyanazon témáról egymással ellentéteset nyilatkoznak és cselekednek, amikor egyre inkább olyan törekvések látszanak, hogy országokként legyenek meghatározva dolgok Egyházunk cselekedeteiben, ezek a zavarodottság érzését adják, elbizonytalanítanak. Ilyenkor olyanok leszünk, mint az eltévelyedett bárányok.

Egyházunknak nagy értéke volt, hogy egységes, katolikus álláspontot alakított ki szinten mindenben, és azt végrehajtva egy adott, biztos irányvonal mentén lehetett katolikusnak élni földünk bármely részén, ha Katolikus Egyház keretei közé tudtam, akartam tartozni. Ez ma megbomlottnak látszik. Ezért tűnik úgy, mintha nem állnánk messze ilyen szempontból Jézus korához képest.

Ahogy az akkori ószövetségi „egyházi” vezetés úgy élt, hogy a pásztorok nem tudtak egyértelmű Isten felé vezető utat mutatni a bárányoknak, ma is hasonló helyzet kezd egyre inkább uralkodni.

Jézus Krisztus megadja a kiút felé vezető utat: először házunk táján újítsuk meg a hitet, utána arra építve lehet kifelé tovább vinni azt, és terjeszteni szélesebb körökben. Vajon ma meg tudjuk-e állítani ezt a növekvő zavarodottságot? Legalább kisebb nagyobb körökben, házunk táján meg tudjuk-e, meg akarjuk-e újítani hitünket, igaz Istenhit segítségével? Legalább plébániánkon, közösségünkben, családjunkban tudunk-e példamutató élettől, imádságtól, bűntől lelkülettel valamit tenni a megújítás irányában?

Adj meg Isten hozzá a kegyelmeket! Bizzuk magunkat a Szűzanya és a szent angyalaink oltalmába, ajánljuk magunkat és családjunkat, közösségünket Jézus Szent Vérének oltalmába, hogy aki áll, az el ne essék.

Jánossy Gábor

Az Eucharisztikus Világkongresszusra készülve

Noé bárkája

Az Emberfiának eljövetelekor úgy lesz, ahogy Noé napjaiban történt. A vízözön előtti napokban ettek-ittak, nősültek, férjhez mentek egészen addig, amíg Noé be nem ment a bárkába, s jött a vízözön, és el nem ragadta mindnyájukat. Ugyanígy lesz az Emberfiának megjelenésekor is. Akkor, ha ketten lesznek a mezőn, az egyiket fölveszik, a másikat otthagyják. Ha két asszony öröl a malomban, az egyiket fölveszik, a másikat otthagyják. Legyetek hát éberek, mert nem tudjátok, melyik órában jön el Uratok. Gondoljatok erre: Ha a ház ura tudná, hogy melyik órában jön a tolvaj, bizonyára virrasztana, és nem engedné, hogy házába betörjön. Legyetek hát készen, mert az Emberfia abban az órában jön el, amelyikben nem is gondoljátok! (Mt 24, 37-44)

Nem történt semmi extra, ettek, ittak, házasodtak, éltek hétköznapi életüket. Nem volt Szodoma és Gomorra, hanem normál éltük volt. Bár a normál életük mellett az is lehet tudni, hogy Noét erősen megszólták azért, hogy bárkát épít. Hiszen nem volt napi Isten-kapcsolatuk. Egyszerűen csak úgy éltek az életüket, bele a világba.

Egyik napon azonban Noé bement a bárkába, és váratlanul megérkezett a vízözön, mely elsodorta a kinn rekedteket, válogatás nélkül. Az előzetes válogatás Noéval megtörtént, mert aki vele tartott, azt nem sodorta el a vízözön.

Ugyanígyen válogatásról beszél Jézus, amikor azt mondja, hogy jön egy nap, és egy-egy embert felvesznek, a többit ott hagyják. És nyilván akit ott hagynak, azt valami hirtelen negatív erő, vízözön, tűzözön vagy más el fogja sodorni, magával fogja rántani. Hiszen nem volt felkészülve, ahogy Noé idejében sem voltak az emberek felkészülve, csak úgy léteztek.

Itt megjegyezni kívánom, hogy van egy magyar közmondásunk, mely így szól: a pokolba vezető út jószándékkal van kiköveve. Tehát az egyszerű, jószándékban élő ember nem számíthat arra, hogy őt is felveszik a váratlan napon. A jószándék kevés, annál több kell! Jószándékkal az ateista is tud élni. A hívő katolikusnak azonban ennél sokkal több kell!

Ahogy körülnézzünk a világban, igen rossz mérleget vonhatunk. A hajdanában (elsősorban) katolikus keresztény Európa ma hol tart? Görögország ortodox volt, ma kommunista vezetés van. Olaszország katolikus volt, ma kommunista vezetés van. Spanyolország, Franciaország, Németország katolikus volt,

ma kommunista vezetés van. Írország katolikus felleget volt, ma mindent meg lehet szavazni, ami nem katolikus. Lengyelországban is már 50 % körül van a baloldal támogatottsága. Ilyen a környezetünk, a katolikus Európa!

De hát nézzünk szét házunk táján. Vatikánban a Vatikán-kertben bálványimádást lehetett végezni, és a bálványt be is vitték utána a Szent Péter bazilikába. A muzulmánokkal, akik 1500 éve mind a mai napig ahol lehet, írják a keresztényeket elvi béke megállapodást kötött Egyházunk. Keressük a közeledést az összes egyéb vallásokkal is – miközben a katolikus templomok szentélyeiből egyre inkább félre vagy máshova kerül Jézus Krisztus az Oltáriszentségben. Tudható, hogy Hollandia, Németország elég sok katolikus templomában már nincs a szentmisének mondott szertartásban átváltoztatás. Ezek súlyos problémák, melyekről nem szoktunk beszélni.

Hazánkban az Eucharisztikus Világkongresszusra készülve a fehéralapú, kongresszusi jelszót idéző logót, plakátot lecserélték egy sötét tónusú, kétes jelképeket tartalmazó logóra, plakátra. Ez lelkiileg visszahúz, nem lelkesít a készületre. Problémáinknak csak kis részét említettem ezekkel. Mindezek után csodálkozunk-e azon, ha egyesek azt emlegetik, hogy az Advent első vasárnapján az Evangélium igen aktuálisnak látszik. Úgy tűnik, hogy valóban közel kell legyen, amikor Jézus Krisztus visszatér a felhőkben, hogy le legyen nullázva ez a hitehagyás, bálványimádás stb.

Szőkefalva ötödik titka: „Eljön az idő, amikor az Egyház mérlegre kerül. Eljön az idő, amikor a papok tévelyegni fognak. Megölelik azt az utat, amelyik vesztükbe vezet. Amikor úgy látszik, hogy minden összeomlik, akkor fog győzni az Egyház, mert jönni fog egy Péter nevű pápa, aki a győzelem útjára vezet az Egyházat.” (Ez a titok 2008.04.04-én lett nyilvános) Lehet, hogy a papok ilyen jellegű tévelygése már el is kezdődött? Ezekben a zavaros dolgokban, melyek Egyházunkban is érezhetők, lehet, hogy közeledünk egy összeomlás felé?...

Jézus Krisztus visszatérésére mennyire akarunk felkészülni. A pontos időt természetesen senki nem tudja, de az idők jelei azt mutatják, hogy nem száz évekre van, sokkal inkább karnyújtásnyira. Ki-ki elgondolkodott-e már azon, hogy hogyan kellene felkészülni. Persze semmiféle új technikán nem kell gondolkodni, egyszerűen csak a hitéletet kellene aktívan megélni, és nem a langyos lábúval „élvezkedni”. Nem önmutogatással, hanem alázatos szolgálattal kellene élnünk, ahogy Mária és Jézus azt bemutatták egész földi életükön át. Ők folyamatos alázatos szolgálattal éltek. Az Evangélium tanúsága szerint Jézus is a pihenés helyett azt kereste, hogy mikor imádkozhatja végig egyik-másik éjszakáját, és utána tovább szolgált.

Nekünk is meg kell tennünk napi kötelezettségeinket és mellette kell keresnünk az ima lehetőségét, melyet nem kurtítani, hanem növelni kellene időről időre.

Ott van egy csodálatos lehetőségünk, hogy az Oltáriszentségben köztünk lakó Jézus Krisztust meglátogassuk, beszéljünk vele, megkérdezzük nyitott szívvel, hogy mit is várna tőlünk, mit kellene megtennünk. És utána tegyük is meg! Még akkor is, ha megszólnak érte, mint ahogy Noét megszölták annak idején. Nekünk talán *az egyik legbiztosabb „bárkánk” ma az Oltáriszentség.* Elé térdelve, Jézushoz imádkozva épülhet lelkünkben egy biztos mag, mely aztán erősödhet, loboghat, lángolhat is, és akkor joggal remélhetjük, hogy ama váratlan napon mi is azok közé kerülhetünk, akiket felvesznek, és nem maradunk azok között, akiket elsodor az ár. Legyen így! De ahhoz a magunkét hozzá kell tennünk: ima, böjt, engesztelés, keresztszereplés, keresztszereplés felajánlása stb. – katolikus hitünk alap tanítása szerint, a szentségekkel élve.

Jánossy Gábor

Lassan két éve járok minden héten szentségimádásra. Nagyon jó a léleknek Jézus Krisztus valós jelenlétében elbeszélgetni Vele. Abban a csöndben, a kis kápolnában béke és nyugalom sugárzik. És néha kap is az ember egy kis segítséget, iránymutatást a hogyan tovább kérdésére. Mindenkinek csak javasolni tudom, hogy időnként szánjon időt arra, hogy felkeresse Jézus Krisztust, aki a folyamatos szentségimádási helyeken minden nap minden órájában ki van téve, vagy tudhatjuk, hogy a Tabernákulum ajtaja mögött ott tartózkodik és vár ránk, várja, hogy minél gyakrabban meglátogassuk.

Az utóbbi időben azt tapasztalom, hogy csökken a folyamatos szentségimádás „látogatottsága”. Ezt elvileg lehet azzal is indokolni, hogy „belefáradnak” az emberek – bár ezzel az előbb leírt véleményemnek ellentmondok...

Elgondolkodtatott az a helyzet, hogy most zajlik az Eucharisztikus Világkongresszus előkészítésének negyedik éve, bő fél év múlva ünnepezzük Jézus Krisztus Oltáriszentséges jelenlétét Világkongresszusi szinten, és ahelyett, hogy ennek hatására egyre szaporodnának a hívek a folyamatos szentségimádási helyeken, mindenhol az a hír érkezik, hogy egyre nehezebb biztosítani a folyamatos imádást. Miért van ez így?

Talán nem bíztatnak erre eléggé papjaink a szószékről? Ha netán bíztatnak, akkor nem halljuk meg a lelkesítő szavakat? Vagy ez az általános hitgyengülésnek egy jele? Az biztos, hogy az Oltáriszentség már igen kevés templomban van a középpontban. Így hogyan legyen Jézus a szívünk középpontjában?

Igyekezzünk tenni hitünk növekedése érdekében!

Jánossy Gábor

Mária- kegyhelyek

Torbágy

Talán még a torbágyi hívek között is vannak olyanok, akik nem figyeltek föl arra, hogy templomuk bejáratánál, a baloldali kicsiny kápolnában értékes kegykép látható, amely a Csodálatos Anyát ábrázolja. Az üveg alatti selyemből készített virágok arra utalnak, hogy a festmény készülte után eredetileg apácák kolostori templomában függött, föltehetőleg a budai klarisszáknál. A ferences rend női ága, Assisi Szent Klára követőinek serege szerte Európában sok helyütt a „Római nép Üdvössége” névvel illetett kegyelemképről készült másolat révén tisztelte a Boldogságos Szűz Máriát. Kövessük példájukat.

Jöjj segítségemre nyomorúságomban

Imádandó Szentháromság, egyedül mindenható Isten, Atya, Fiú és Szentlélek, aki nem akarod a bűnösök halálát, hanem megtérését, jöjj segítségemre nyomorúságomban, és irgalmasan ne vedd el magadtól gyöngé és méltatlan teremtményedet. Ne nézd bűneimet, se gondolataim szennyét, melyek oly fájdalmasan eltávolítanak akaratodtól, hanem inkább áraszd rám irgalmasságod bőséges kegyelmét. Ne engedd meg, hogy ellenségeim örvendezzenek halálon a pokolban, ahol senki sem vallja meg nevedet, hanem könnyörül rajtam, szerencsétlenül, akit bűneinek súlya földre sújt, és aki kiszolgáltatott minden hiúság fertőzésének. Kérlek téged, add nekem szent malasztodat, Légy hozzám irgalmas nehézségeimben, szorongatásaimba, szükségemben, megpróbáltatásaimban, minden veszedelemben, minden gyöngeségeimben.

Szent Anzelmnek tulajdonított elmélkedés

(G.M.Oury: Szüntelenül imádkozatok)

Mária kicsinyei

Személyes gondolatok a Máriás Mozgalomban

A nagy irgalmasság

„Szeretett fiaim, ma mindannyiótokat szeplőtelen palástom alá gyűjtelek. Ez az a pajzs, amellyel betakarlak, hogy minden támadástól megvédjelek benneteket abban a nagy küzdelemben, amelyre összehívlak. Ezt az erős pajzsot kell magatokra öltönetek, melyet védelmekre és megmentésekre ajándékoznak nektek.

Mily sok kelepécét állít ma Ellenfelem, aki látszólag elérte általános támadása csúcspontját. Igyekszik minden módon és a legravaszabb eszközökkel elcsábítani benneteket, megtámadja lelketeket, megsebez a bűnnel és ily módon eltávolít Jézustól, aki egyedüli Üdvözítő.

Az egész emberiséget megfertőzte ez a láthatatlan mérge, és már igen rászorul, hogy Jézus irgalmas szeretete meggyógyítsa. Jézus rendkívüli módon fog előttem megnyilvánulni, Szeplőtelen Édesanyátok beavatkozása által. (1980.12.08.)

A Szűzanya szeplőtelen palástja alá, mint védelmi pajzs alá szeretne gyűjteni mindannyiunkat. Ez nyilván csak akkor történhet meg, ha az ő szolgálatában állunk, ha rendszeresen a Szűzanya Szeplőtelen Szívének ajánljuk magunkat. Viszont ha sikerül egyre jobban a Szűzanya kérésének megfelelően élnem hétköznapjaimat, akkor az ő palástja védelmi pajzsot ad a sátán folyamatos támadásaival szemben.

Erre azért is van nagyon nagy szükségünk, mert a sátán most már elérte támadásának csúcspontját. Tehát az emberiség történelmét tekintve a ma emberét éri a legintenzívebb sátáni támadás, melyet egyedül már nem lehet bírni, egyre inkább szükséges a szent angyalok, a Szűzanya, vagy Jézus Krisztus Szent Vérének segítsége. Még ezzel együtt is igen nagy kihívás talpon maradni.

Az a fegyver, amelyet nektek a harcra adok, az a lánc, mely Szívemhez köt benneteket: a szent rózsafüzér. Szeretett fiaim, gyakran imádkozzatok, mert egyedül Szeplőtelen Szívembe gyűjtött papi imátok az, amivel a jelenlegi időkb-

ben megindíthatjuk, szinte megnyilvánulásra készíthetjük az Úr nagy irgalmasságát.

Abban az órában, amikor látszólag minden elveszett, mindent megment az Atya irgalmas szeretete, ami Jézus eucharisztikus Szívének legnagyobb megnyilatkozása által válik láthatóvá. (1980.12.08.)

Szent II. János Pál pápa többször is hangoztatta, hogy a reményteli jövőbe tekintő hívő embernek legfőbb fegyvere a rózsafüzér a mai világban. Ez az a fegyver, melyre a Szűzanya most is hangsúllyal hívja fel a figyelmünket. A rózsafüzér imádkozása az, ami a Szűzanya Szeplőtelen Szívének szándékát oly módon tudja támogatni, hogy az Úr irgalmassága e miatt sokkal aktívabban nyilvánulhat meg. Ez az az imádság, mellyel segíthetünk lelkeket menteni ebben a zavaros időben.

A Szűzanya egyértelművé teszi, hogy az már nem elkerülhető, hogy belátható időn belül eljuthatunk egy olyan időszakhoz, amikor azt kell, hogy érezzük, hogy elveszett minden. Az evilági látszat szerint el fog következni egy időszak, amikor úgy tűnik, elveszett minden. És ebben a pillanatban fog közbelépni a Mennyei Atya, és az ő irgalmas szeretetének jeleként bekövetkezik Jézus Krisztus eucharisztikus Szívének legnagyobb megnyilatkozása, mely számunkra – a nehéz időket is túlélők számára – láthatóvá válik, nyilvánvaló lesz.

Az Eucharisztikus Szív nyilvánvaló megjelenése sejteti, hogy a Mennyei Jeruzsálem egy eucharisztikus ezer éves boldog időszak lesz.

A zászló, amely alatt összegyűjtelek, a megfeszített Jézus zászlaja, ezt kell felmutatnotok, mivel még a ti romlott nemzedéketek számára sincs másban üdvösség, csak Jézus keresztyében.

Egyik kezetekben a rózsafüzérrel, a másikkban a Megfeszített zászlajával harcoltok ti már a csata végső szakaszában. (1980.12.08.)

Ez az eucharisztikus csodálatos időszak előtt azonban még sok feladatunk van. A Szűzanya seregébe gyűlve, fel kell készülnünk a végső harcra, melyben kezünkben a rózsafüzérrel vállalnunk kell a küzdelemmel járó testi-lelki fájdalmakat – a Megfeszített fájdalmaihoz csatlakozva, Jézus keresztyébe kapaszkodva. A mennyországba csak a kálvárián keresztül vezet az út...

Anyai beavatkozásomért első szeretett fiam, a pápa is erősen esdekelt bizalomteljes imájában, és Isten irgalmáért könyörgött számotokra.

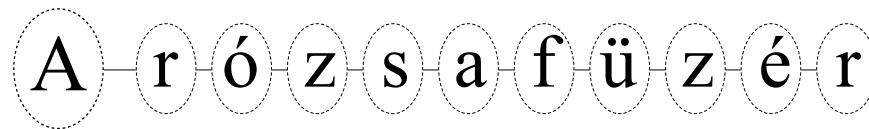
Hatalmas kiáltása felhatolt az égig, és megindította anyai Szívemet, hogy siettessem a győzelem idejét...

Ezért ma seregembe gyűjtelek benneteket, és nektek ajándékozom a pajzsot, a fegyvert és a zászlót a küzdelemre. Mind megerősítelek és megáldalak titeket. (1980.12.08., Szűz Mária szeplőtelen fogantatásának ünnepén)

Bíztasson minket az, hogy amint Szent II. János Pál pápának sikerült esdek-lő imájával felhatolni az égbe, úgy amennyiben mi is igazán szívvel és szívből imádkozva könyörgünk irgalomért, annak is jó esélye van, hogy megrövidíti a megpróbáltatás idejét.

Ajánljuk fel magunkat a Szűzanya Szeplőtelen Szívének, imádkozzuk rendszeresen a rózsafüzért, és vállaljuk a küzdelemmel járó testi-lelki fájdal-makat, megpróbáltatásokat, hogy igazán szívből tudjuk imádkozni hazánk, Egyházunk és a világ megmentéséért!

Jánossy Gábor

Rózsafüzér és keresztút

A Szűzanya Szőkefalván hangsúlyozottan kérte több alkalommal is, hogy imádkozzuk rendszeresen (ha tehetjük naponta) a rózsafüzért és a kereszt-utat.

Ez a két imádság olyan imádság, mely elmélkedésre, belegondolásra kész-tet. Mely révén el kell (kellene) jutnunk ahhoz, hogy mit is kellene változtat-nunk életünkben, életvitelünkben. Nagyon hasznos, ha elég rendszerességgel találkozzunk azzal a figyelmeztetéssel, hogy ne sodródjunk az „árral”, hanem igyekezzünk rendszeresen korrigálni, és Isten útját, a szűk ösvényt követni.

A ma embere valahogy nagyon nem szeret a szenvedésről szólni, a szen-vedéssel kapcsolatban gondolkodni, attól teljesen függetlenül, hogy Jézus Krisztus egyértelművé tette számunkra, hogy kereszt nélkül nincs feltámadás. A ma embere, a katolikus hívőknek is jelentős része azt gondolja, hogy termé-szetes, hogy komolyabb keresztiek, szenvedések nélkül el fogunk jutni mind a mennyországba.

El szoktam gondolkodni azon, amikor némely papunk az örök életről be-szél ugyan, de olyan kifejezéssel, olyan beállítással, mintha az örök életnek csak egyetlen lehetősége lenne. Pedig az örök életnek három lehetősége van. Egyik, amelyre szeretettel és könnyedén gondolunk, a mennyország (attól függetlenül, hogy a keskeny út azt sejteti, hogy nem tudnak túl sokan oda bejutni), a másik alaphelyzet az örök élettel kapcsolatban a pokol. A pokolban – csak a fatimai látnokok szerint is – igen sokan vannak. Ezt azért számításba kellene vennünk, ebbe azonban nem akarunk bele gondolni, mert kellemetlen. A harmadik út a tisztítóűz, mely egyes misztikusok szerint a pokolhoz hason-ló szenvedésekkel jár ugyan, de egyértelmű, hogy aki a tisztítóűzbe jutott, az a szenvedéseinek végén a mennyországba mehet.

Imádkozzuk sokszor a rózsafüzért és a keresztutat, hogy az idő múlásával egyre inkább növekedjen esélyünk a mennyországba jutáshoz – Krisztus, a mi Urunk és a Szűzanya által!

Jánossy Gábor

Jézus nevére távoznia kell

Egy pesti kórház Gerontológiai osztályát látogattam akkoriban hetente. Oltáriszentséget vittem idős és régóta ágyban fekvő betegek számára, amikor az alábbi eset történt.

Egyik nővér sietve jött hozzám, miközben én egy betegnél tartózkodtam, hogy jöjjenek gyorsan, mert egy beteg haldoklik. Odaérve látom, hogy egy idős hölgy, szederjés-lilás arccal, levegő után kapkodva vetegeti magát az ágyban.

Midig van nálam szenteltvíz. Ezzel meghintve egy tized rózsafüzéért imádkoztam, majd utána többször a Szent Mihály imát. És akkor jutott eszembe szent Fausztina nővér, akit Jézus gyakran vezetett a haldokló betegekhez kérve őt, hogy az Irgalmasság Rózsafüzérért imádkozza mellettük.

Szent Fausztina nővérral láttatni engedte az Úr, hogy a haldoklót körülveszik a gonosz lelkek, akik zaklatják és gyötrik a távozni készültöt. De a nővér azt is látta és tapasztalta, hogy az Irgalmasság Rózsafüzérének szavaira – amelyet Jézus tanított meg neki – ezek szétrebbennek és végleg eltávoznak, mire az illető végre megnyugszik.

Elkezdtem az irgalmasság rózsafüzérért imádkozni. Kitartóan és állhatatosan imádkoztam. Nem tudom, hányadik tizedet mondhattam, amikor azt vettem észre, hogy a haldokló kezd megnyugodni. Elmúlt arcáról a lila szín, kisimultak a vonásai, nem vetegette magát, szép nyugodtan feküdt már az ágyon.

Én csak mondtam tovább az atya szavait: „Óh Atyám, Jézus fájdalmas szenvedéseierért, bocsáss meg nekünk és irgalmazz az egész világnak!”

Légzése egy idő után normálissá vált, majd egyre csendesebb, egyre ritkább lett, szép csendesen elhalkult, majd lassan teljesen megszűnt. Lelkét visszaadta Teremtőjének, szinte észrevétlenül.

Megtapasztaltam, hogy igenis a gonosz az utolsó pillanatig gyötri a lelket, de Jézus nevére távoznia kell. Utána már Isten akaratában megnyugodva telnek a percek, az órák, amíg a lélek át nem lép az evilági életből az élet utáni Életbe.

Dicsőség Neked, Jézus Krisztus, Ég és Föld Királya!

W.É.